

ΟΛΟΘΕΡΜΑΙ ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΘΕΩ ΑΝΑΦΑΝΕΝΤΙ
ΚΑΙ ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ ΕΤΟΣ 1994

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1993
Τιμή Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΓ' - Ἀρ. Φύλλου 858
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα ΤΗΛ. 36.28.280

ΕΥΧΑΙ

Ἐκφράζομεν καί αὐθις τὰς ὑἱκὰς μας εὐχὰς πρὸς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κ. Χρυσόστομον, ὅπως ὁ Κύριος τῆς δόξης χαρίσῃται αὐτῷ ὑγείαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν του καθηκόντων ἐν τε τῷ θυσιαστηρίῳ καὶ τῷ πανελληνίῳ πληρώματι τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπανταχοῦ.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1993

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
παρά τοῦ ἐν Βηθλεὲμ τεχθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ

Ἐφθασε καὶ πάλιν ἡ κοσμοϊστορική καὶ σωτήριος ἡμέρα τῶν γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνθρωπότης καταξιώνεται νὰ ὑποδεχθῇ καὶ πάλιν τὸν μεγάλῃς βουλῆς Ἀγγελὸν εἰς τὴν γῆν, φέροντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐξαιρέτως τὴν εἰρήνην καὶ ἐπανένωσιν θεοῦ καὶ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἐν τῇ σαρκὶ Αὐτοῦ ἀπαλείψεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς καταργήσεως τοῦ κράτους τοῦ διαβόλου.

Δῶρα τιμητικά καὶ ὑπεράξια, ὑπερβαίνοντα καὶ αὐτὴν τὴν πρὸς τοὺς Ἀγγέλους δόσιν τιμῆς, δεδομένου ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς δὲν ἔλαβε μορφήν Ἀγγελικὴν ἀλλὰ ἀνθρωπίνην καὶ ὕψωσε αὐτὴν ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὑπεράνω πάσης Ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ κατέστησε δεξιόκαθεδρον τοῦ οὐρανοῦ Πατρός.

Ἐτίμησε τὸ κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ πλασθέν δημιούργημα, περιβληθεὶς ὁ Πλάστης τὸ πλάσμα τοῦ διὰ τὴν καθάγιασιν καὶ ἀναγάγῃ εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν καὶ τὴν θέωσιν.

Ἀπροσμέτρητος καὶ ἀκένωτος ὁ πλοῦτος τῆς χρηστότητός Του καὶ ἀνεξιχνίαστος τὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης Του πρὸς τὸν πεπτωκότα ἀνθρώπον.

Πεπληγμένος καὶ ἡμιθανὴς κατέκειτο ἔρριμνος εἰς τὴν γῆν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ πόνου, δυστυχὲς καὶ αἰχμάλωτος καταστάς τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου ἀνευ τιμῆς καὶ ἀξίας ὁ ποτε βασιλεὺς τῆς κτίσεως ἀλλ' ὄχι ἐγκαταλελειμένος ὑπὸ Θεοῦ.

Διὸ καὶ ὅτε ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐπιδὼν ὁ Πανάγαθος Πατὴρ μετ' εὐσπλαχνίας καὶ οἴκτου ἐπὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐξεπλήρωσε τὴν παρήγορον ὑπόσχεσιν πρὸς τὸν Ἀδάμ, οἰκονομήσας τὴν σωτηρίαν του μέσω καὶ πάλιν τῆς ἐξαπατηθείσης γυναικὸς διὰ τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ.

Ἐσαρκώθη ὁ Δημιουργὸς τῆς κτίσεως γενόμενος ὁμοίος μέ ἡμᾶς ἀνθρώπος παρεκτός ἁμαρτίας διὰ τὴν λύτρωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν πρώτην τιμὴν. Τοῦτο προδιέγραφαν οἱ Προφῆται καὶ ὁ Δαβὶδ ἐν πολλοῖς. Τοῦτο τὸ ὑπερφυές γεγονός καὶ ὁ θεῖος Παῦλος ἐρμηνεύων ἓνα τῶν ψαλμῶν γράφει, «Διὸ εἰσερχόμενος (ὁ Υἱός) εἰς τὸν κόσμον (λέγει περὶ ἑαυτοῦ) «Θυσίαν καὶ προσφορὰν (νομικὴν) οὐκ ἠθέλησας σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι.

Τότε εἶπον. Ἴδού ἡκω (ἐν κεφαλίδει βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ) τοῦ ποιῆσαι ὁ θεὸς τὸ θέλημά Σου».

Τιμὰ διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία μας μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὡς ἡμέραν ἐλευθερίας καὶ ἀναγεννήσεως μέ τὸ διάγγελμα «Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός» καὶ συγκαλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς θαυμασμόν τοῦ μεγαλείου τῆς θεϊκῆς ταπεινώσεως καὶ εἰς προσφορὰν λατρείας ἀγάπης τοῦ θεοῦ βρέφους.

Τὴν τοσαύτην περὶ ἡμᾶς ὁμως ἐξ ἀγαθότητος θεϊκὴν πρόνοιαν, ἡ ἀνθρωπότης τοῦ παρόντος αἰῶνος οὐδόλως ἀναλογίζεται, οὔτε θεοπρεπῶς τιμὰ ἀλλ' ἐορτάζει χριστοῦγεννα τῆς κοσμικῆς νοοτροπίας παραφθείρασα καὶ ἐξαχρειώσασα τὸ νόημα τῆς ἐορτῆς. Τοιαῦτα χριστοῦγεννα στερούμενα χάριτος καὶ εὐλογίας οὐρανοῦ, κατανοοῦν κοσμικὴ ἐθυμοτυπία ὡς ξένα καὶ ἀσχετα μέ τὸν Χριστόν διότι ἀνέμιξαν οἱ ἀνθρώποι τὴν κοσμικὴν φαντασίαν καὶ τὰς ἁμαρτωλὰς ἐκδηλώσεις μέ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐορτάζουν ὄχι ἐκκλησιαστικῶς ἀλλὰ κοσμικῶς καὶ ἀτιμωτικῶς τὸ σωτήριο γεγονός. Ἀπ' ἐναντίας ὠφείλει νὰ ἀνθρωπότης νὰ ἀξιολογήσῃ τὸ μέγα γεγονός, ἰδίᾳ εἰς τὰς πολὺ χαλεπὰς ἡμέρας ποῦ διερχόμεθα.

Εἰς τὴν κρίσιμότητα τῶν περιστάσεων ποῦ μᾶς περικυκλοῦν καὶ τὴν ἀπειλὴν τῆς καταστροφῆς, ἐπιβάλλεται νὰ σταθῶμεν περιδεεῖς καὶ πιστοὶ κατενώπιον τοῦ διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν νηπιάσαντος εὐεργέτου θεοῦ, αἰτούμενοι μετὰ δέους τὸ μέγα δῶρον τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης ποῦ ἐκόμισεν ἐξ' οὐρανοῦ.

Ἡ φυγάδευσις τῆς εἰρήνης ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὸ ἄγχος διὰ τὸ πλησίασμα ἐνός καταστρεπτικοῦ πολέμου καὶ εἰς τὴν χώραν μας, δὲν θεραπεύονται μέ τὰς ἁμαρτωλὰς ἐπιδόσεις οὔτε μέ τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου ἀλλὰ μόνον μέ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Νινευῆ.

Ἡ εὐημερία δὲν ἐγκτεῖται εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ἀλλὰ εἰς τὰ πνευματικά ποῦ καταβιβάζουν ἐξ' οὐρανοῦ πᾶν δῶρημα τέλειον καὶ ἐξαιρέτως τὴν κοσμοπόθητον σταθεράν εἰρήνην καὶ τὴν χαράν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ποῦ ἐορτάζει σήμερον

κατά την παράδοσιν τῶν Πατέρων τό μέγα γεγονός τῆς Χριστοῦ γεννήσεως ἀπονέμουσα τήν δόξαν καί εὐχαριστίαν πρὸς τόν εὐεργέτην Θεόν διὰ τήν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εὐδοκίαν Αὐτοῦ, ἐπικαλεῖται τήν ἐπὶ γῆς εἰρήνην εἰς τό διηνεκές κατὰ μίμησιν τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου ἁνωθεν τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Αὐτῆς τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς καί ἡμεῖς θερμῶς δεόμενοι ἐπιτυχεῖν, εὐχόμεθα

πλουσίαν τήν εὐλογίαν τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τό ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος ἐπὶ πάντας.

Τόν δέ ἐπὶ θύραις νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ 1994 πνευματικόν, αἰσιον καί εἰρηνικόν καί ἰδιαίτερος νικηφόρον εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδοξίας πολυετεῖς ἡμῶν ἀγῶνας.

Διὰ τήν Ἱεράν Σύνοδον
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης εὐχεται εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ εὕρισκομένους Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ἔτη πολλά ἐπὶ Χριστῷ Ἀναφανέντι, καὶ Νέον Ἔτος 1994, μεστόν πάσης χριστιανικῆς εὐδαιμονίας.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος εὐχεται εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅπως ὁ νεοφανεὶς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δώσῃ υἱεὶαν κατ' ἄμφω, τὸν δὲ ἐνιαυτὸν Κυρίου 1994, πλήρη καρποφόρων ἔργων.

Ἐπ' εὐκαιρία ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ ἐνι-
αυτῷ Κυρίου 1994, εὐχομαι ἐκ μέσης καρδίας εἰς
ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν καὶ
Ν. Ἰωνίας καὶ ἀλλαχοῦ ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύσει
Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
καὶ Ἑλληνικὴν πατρίδα.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν σεπτῶν ὀνομα-
στηρίων τῆς ἀρχιερωσύνης σας,
Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουςσῶν κ.
Στεφάνου, ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδο-
ξίας ἐκφράζει τὰς ὑἱκὰς τῆς εὐχάς,
ὅπως ὁ νεοφανεὶς Κύριος σὰς
χαρίσει υἱεὶαν κατ' ἄμφω διὰ τὴν
ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν σας ἐπι-
τευγμάτων ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ καὶ
διὰ τὸν ἀκάματον ζῆλόν σας ὡς
Γενικοῦ Ταμίου τοῦ Σωματείου
«Γενικὸν Ταμεῖον Ἐκκλησίας
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπευθύνει θερμὰς
εὐχὰς πρὸς τὸν Ἱεροκέρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητρο-
πόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ἀλλὰ καὶ ἐκλε-
κτὸν συνεργάτην τῆς πανοσ. ἀρχιμ. π. Χρυσόστο-
μον Βάρκαν, καὶ εὐχεται ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύῃ
καὶ κρατύνη αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ πολλα-
πλοῦ πνευματικοῦ ἔργου του.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 36.28.280. 36.47.365 - ΦΑΞ: 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάννιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΠΑΝΙΕΡΩ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

«Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον
Σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστός ὁ
Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ»

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Σαλπίζει σήμερον οὐρανόθεν σάλπισμα μέγα καὶ ἅγιον, σάλπιγξ ἀρχαγγελική. Ἀγάλλεται εἰς ἅπαν τῆς γῆς τό πρόσωπον εὐφρόσυνον καὶ χαροποιόν ἄγγελμα. Μεταδίδεται πανταχοῦ ἀστραπιαῶς εἰς ὅλην τὴν δύστυχον ἀνθρωπότητα τό θαυμάσιον μήνυμα τοῦ Οὐρανοῦ κόσμου ὅτι «ἐτέχθη, ὑμῖν σήμερον Σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστός Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ». Καὶ ἰδοὺ τὰ σήμαντρα τῶν ἱερῶν Ναῶν τῆς χριστιανοσύνης ἀναμεταδίδουν καὶ διασκορπίζουν, εἰς ἀπαξίαν τό στερέωμα, διὰ τῶν γλυκοφθόγγων ἤχων τῶν τὴν ἱερότητα τῆς ἡμέρας. Ἀκούει τὰς ἀρμονικὰς μελωδίας τῶν τοῦ Θεοῦ ἁγίων «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. Β' 14). Ἐνθουσιῶν δέ καὶ οὗτος τῷ πνεύματι πλήρης ἱερῶν καὶ συγκινητικῶν συναισθημάτων ὑψώνει ἐν εὐλαβείᾳ τὴν φωνὴν συμψάλλων μετὰ τοῦ ὕμνωδου τῆς Ἐκκλησίας «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ Οὐρανῶν ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί». Ὡς μεγάλη καὶ κοσμοχαρμόσυνη, τῷ ὄντι εἶναι αὕτη ἡ τῆς θείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Γεννήσεως Ἐορτὴ καὶ πανηγυρίς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ νοητὸς οὗτος Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης γεννᾶται εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἐκ τῆς ἀχράντου Παρθένου τῆς Ναζαρέτ καὶ σπαργανοῦται ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τὴν φάτνην. Γίνεται ἄνθρωπος, πρὸς ἠθικὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. «Ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς» (Ἰωάν. δ' 42), λαμβάνει σάρκα ἀνθρωπίνην καὶ οὕτω γίνεται διὰ τὸν ἄνθρωπον «αἷτιος σωτηρίας αἰωνίου» (Ἑβρ. ε' 9). Ἀνατέλλει ὡς ἀνέσπερον φῶς, ἐκ τῆς ταπεινῆς φάτνης τῆς Βηθλεὲμ καὶ ἐκπέμπει ἐκεῖθεν τὰς ζωογόνους ἀκτῖνας του εἰς σύμπασαν τὴν οἰκουμένην. Μέγα καὶ παράδοξον τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας. Διὰ τοῦτο καλοῦμεν πάντας σήμερον, ἵνα κλίνωμεν εὐλαβὲς γόνυ πρὸ τοῦ λίκνου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ δοξολογοῦντες ἐκ βαθέων τὸν Γεννηθέντα Κύριον, στρέψωμεν τοὺς διαλογισμοὺς μας εἰς τό ὑπέρθειον τοῦτο καὶ μυστηριώδες γεγονός, ὅπως διδαχθῶμεν ἐξ αὐτοῦ λαμπρυνθῶμεν ἐκ τοῦ τῆς θεότητος Φωτός καὶ ἐμπνευσθῶμεν πρὸς νέαν ἡμῶν σωτήριον ἀναδημιουργίαν.

Ἡ ὑψίστη συγκατάθεσις καὶ συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὴν μεγαλυτέραν ἐκδήλωσιν τῆς θείας Αὐτοῦ ἀγάπης πρὸς τό διαφθαρὲν πλάσμα Του. Διότι ὡς τονίζει ὁ μακάριος Παῦλος, ὁ Θεὸς «ἐπτώχευσε δι' ἡμᾶς πλούσιος ὢν, ἵνα τῇ πτωχείᾳ ἐκείνου πλουτίσῃτε» (Β' Κορ. η' 9), ἐγένετο ταπεινὸς ἄνθρωπος ἵνα θεοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ἐταπεινώθη καὶ ἐγυμνώθη πρὸς στιμὴν ἀπὸ τὴν θεϊκὴν Του δόξαν, ἵνα ἐξυψώσῃ τὸν πεσόντα ἄνθρωπον καὶ ὁδήγησῃ οὕτως αὐτόν εἰς τὴν αἰωνίαν δόξαν. Ὁ ὑψηλὸς Θεὸς ἐξ' ἀπείρου ἀγάπης κινούμενος ἔτεινε κατὰ τρόπον ἐξόχως θαυμαστόν πρὸς τὸν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ βεβυθισμένον ἄνθρωπον χεῖρα βοηθείας.

Ἠλευθέρωσε τὸν διατελοῦντα αἰχμάλωτον τῶν χαμερπῶν αὐτῶν παθῶν. Ἀνύψωσεν αὐτόν φερόμενον εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ἀπωλείας, ἐνεκα τῆς διαστροφῆς. Καὶ ἐβάστασεν λοιπὸν Ἐκεῖνος γενόμενος ἄνθρωπος εἰς τοὺς ἀχράντους ὧμους του τό δυσβάστακτον φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ πασῶν τῶν γενεῶν διὰ νὰ μεταλάβουν ἅπαντες τῆς σωτηριώδους χάριτος καὶ ἀγιότητος Αὐτοῦ.

Καὶ ἀληθῶς· ἀπὸ τὴν ἁγίαν ἐκείνην νύκτα τῆς θείας Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, ἥλλαξεν ὁ ροῦς τῆς ἀνθρωπότητος.

Τό οὐράνιον καὶ γλυκὺ φῶς ἐξαστράπτει εἰς τὰς ψυχὰς χιλιάδων καὶ ἑκατομμυρίων ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐπὶ δισχίλια ἔτη.

Εὖρον πλησίον τοῦ Σωτῆρος Χριστόν πάντες ὅσοι μετ' εἰλικρινείας Τόν ἐπλησίασαν, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων των τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως τὴν χαρὰν καὶ τὴν Εἰρήνην τῶν ψυχῶν των.

Διὰ τῆς Χάριτος καὶ τῆς Εὐλογίας Αὐτοῦ ἐνεδυναμώθησαν τοσοῦτον, ὥστε ἐπραξαν μεγαλειώδη ἔργα ἀχθέντες εἰς τὴν αὐτοθυσίαν εἰσέτι χάριν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. «Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος». Ἰδοὺ τό κοσμοχαρμόσυνον γεγονός, τό ὅποιον περιχαρῶς σήμερον ἐορτάζομεν. Ἄς δοξολογήσωμεν μετὰ τῶν Ἀγγέλων, τὸν Τεχθέντα Λυτρω-

τήν. Ἄς ὑψωθῶμεν πνευματικῶς καί μετὰ ψυχικῆς ἐξάρσεως ἄς Τόν ὑποδεχθῶμεν εἰς τὰς καρδίας μας. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς τήν σύγχρονον ἐποχήν λήγοντος τοῦ 20οῦ αἰῶνος παρατηρεῖται πολὺς ἐκτροχιασμός καί ἠθική ἀποχαλίνωσις, παρουσίας δέ φοβερῶν νέων δῆθεν πνευματικῶν ἐκτρομάτων τύπου Μούν καί νέας φοβεράς ἐποχῆς, ἀποτέλεσμα τῆς ἀπιστίας καί τῆς ὑψηλοφροσύνης πολλῶν, οἵτινες ἀπεμπόλησαν τήν ὑπὸ τοῦ Γεννηθέντος Θεανθρώπου ἐπιδαψιλευθεῖσαν θείαν χάριν καί σωτηρίαν.

Ἀλλά διὰ τοῦτο ὑπάρχει καί πολὺς ἀντινομισμός καί ζωὴ κακίας παθῶν, μίσους καί ἐχθρότητος, ἐξ οὗ παραπαίει καί πάλιν ὅσον ποτέ ἄλλοτε ἡ δύσμοιρος ἀνθρωπότης καί διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ἡ ὁρθόδοξος Πατρίδα μας εὐρίσκεται πλέον εἰς τὸ στόχαστρο ὅλων τῶν φοβερῶν πολεμίων της.

Ἐπιβάλλεται ὁμως, ὅσοι πιστοί, νά διακηρύξωμεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν μετὰ πολλῆς δυνάμεως καί παρρησίας, ὅτι «ἐπεφάνη ὁ Σωτὴρ ἡ χάρις ἡ ἀλήθεια».

Ναὶ ἀδελφοί μου ὁ πραγματικὸς Σωτὴρ πού ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες τὸν διασαλπίζει περιτράνω ἡ φιλόστοργος Μητέρα ἡμῶν ὅλων τῶν πιστῶν ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὅχι αὐτοὺς πού

θέλουν νά ἐπιβάλλουν τοὺς ψευδοχρίστους καί ψευδοπροφήτας καί ψευδομεσσίας ἢ ψεύτικη καί ἀπατηλὴ ἐπιστημονικὴ ψευδοκουλτούρα τῶν ἀθέων καί ἀντιχρίστων Σατανικῶν δυνάμεων. Καί εἶναι καιρὸς τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, νά διέλθωμεν μέχρι τῆς Βηθλεέμ, ὡς οἱ εὐλαβεῖς ποιμένες, ἵνα κύψωμεν εὐγνώμονως τὸ εἶναι μας, πρὸ τοῦ ὑπερτάτου Μυστηρίου, ὅπερ εἰς τὰ βάθη Του ἐγκρύπτει τὸ θεῖον Βρέφον. Νά ἀναγνωρίσωμεν τὸν Χριστὸν ὡς Σωτὴρα τῶν ψυχῶν καί σωμάτων ἡμῶν.

Νά Τόν προσκυνήσωμεν ὡς Θεόν. Νά λάβωμεν τὸν Ἱερὸν Του νόμον ὡς ὁδηγὸν πολύτιμον, διὰ τὴν πλήρη ἀνασυγκρότησίν μας.

Τοῦτο ἄς εὐχηθῶμεν ἅπαντες σήμερον ἀγαπητοί. Νά δώσῃ ἡ χάρις τοῦ Γεννηθέντος Κυρίου ὥστε σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, νά στραφῇ εἰλικρινῶς πρὸς Αὐτόν «τὸν σωτὴρα τοῦ κόσμου» (Α' Ἰωάν. δ' 14), ἵνα διὰ Αὐτοῦ ἐπέλθῃ ἡ εἰλικρινὴς ἀποκατάστασις καί ἡ χαρὰ εἰς τὴν τεταραγμένην Οἰκουμένην, ὡς κατεργάζεται καί προσφέρει Αὐτὴν «ὁ Θεὸς τῆς Εἰρήνης» (Β' Κορινθ. ιγ' 11) καί Σωτὴρ τοῦ Κόσμου Χριστός.

Μετά Πατρικῶν Εὐχῶν καί Εὐλογιῶν
ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τὰ Ἐκκλησιάσματα Ἀθηνῶν Πειραιῶς καί Περιχώρων. Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Χάρις ὑμῖν καί ἔλεος εἴη παρὰ Θεοῦ παρ' ἡμῶν δέ εὐχή καί εὐλογία.

Πλησιάζει ἡ μεγάλη ἡμέρα τῶν Θεοφανείων.

Ἡ Θεϊκὴ ἀγαθότης μᾶς καταξιώνει καί πάλιν νά ἀπολαύσωμεν τὴν ἡμέραν τῆς δόξης τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας πού προβάλλει μέ τὴν μεγαλειώδη τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὰ θαλάσσια ὕδατα.

Συνεχίζομεν τὴν καθιερωμένην παράδοσιν τῶν πρωτοπόρων ἰδεολόγων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας μέ καθολικὴν συνάθροισιν τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὴν πορείαν πρὸς τὸν θαλάσσιον χῶρον διασαλπίζοντες ἀνά τὰς ὁδοὺς τοῦ Πειραιῶς τὸ μήνυμα ὅτι, «Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζεται ἡ φύσις» συμφῶνως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ὥστε νά καταστῇ γνωστὸν ὅτι τὰ ἱερά καί ὁσια τῆς φυλῆς μας τῶν ὁποίων πρωτεύει ἡ καθ' αὐτὸ ὁρθόδοξος πίστις καί ἡ παράδοσις, θά μένουν ἀσάλευτα εἰς τὸν αἰῶνα παρὰ τὰς ἀντιξοότητας καί τὴν λυσώδη πολεμικὴν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Θά ἐορτάσωμεν οὕτω καί ἐφέτος ἀγαπητοί μέ κάθε λαμπρότητα τὴν διπλὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων καί τῆς προβο-

λῆς τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας εἰς δόξαν Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ ἐπιτυχία ὁμως τοῦ ἐορτασμοῦ ἐγκεῖται εἰς τὴν κοινὴν προσπάθειαν ὅλων ἡμῶν, κλήρου δηλαδὴ καί λαοῦ, διότι κοινὸς εἶναι ὁ ἀγὼν καί κοινὸς ὁ μισθὸς παρὰ Θεοῦ.

Πρὸς τοῦτο, τὸ καθήκον μᾶς ἐπιβάλλει νά παρουσιάσωμεν κοσμοσυρροὴν μέ τάξιν καί εὐλάβειαν, διότι σφιγμομετρεῖται ἡ δυνάμις μας καί ὁ ζήλος μας εἰς τὰ ὅμματα τῶν παρακολουθούτων πολιτικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων.

Πυκνώσατε ὁθεν τὴν φάλαγγα τῶν στρατευθέντων ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας μας. Μικροί καί μεγάλοι καί γέροντες πού συνεχίζετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας καλεῖσθε ὅλοι νά λάβετε μέρος εἰς τὸν ὁμολογιακὸν ἐορτασμόν τῆς ἡμέρας ἐμπλουτίζοντες τὴν ἱεράν πομπὴν πού θά κατέλθῃ εἰς τὸν αὐτὸν παραθαλάσσιον χῶρον τοῦ Πειραιῶς παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα διὰ τὸν Μ. Ἀγιασμόν.

Ἡ συγκέντρωσις θά γίνῃ ὡς κατ' ἔτος εἰς τὸν Ἀγ. Φίλιππον παρὰ τὰ Καμίνια, ἡ δὲ ἐκκίνησις τὴν 10ην π.μ. ἡμέραν Τετάρτην.

Ἐπὶ τούτοις διαβιβάζοντες ὑμῖν τὰς εὐχὰς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου διατελοῦμεν μετὰ πατρικῆς ἀγάπης.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καί τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι
τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως.

Τέκνα μου εὐσεβῆ καί λίαν ἀγαπητά,

Χάρις Ὑμῖν, εἰρήνη καί ἔλεος παρὰ Θεοῦ τοῦ
Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δέ εὐχή καί εὐλογία.

Πανσέβαστος, ἀληθῶς ἡ ἡμέρα τῆς Βαπτίσεως
τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν Ἰορδάνην ποταμόν, ἡ ὁποία
καλεῖται θεοφάνεια ἢ Ἐπιφάνεια. Διότι, κατ' αὐ-
τήν ἐπεφάνη ἡ θεότης τοῦ Χριστοῦ καί ἡ Τριαδι-
κότης τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ «Θεός ἐφανερώθη ἐν
σαρκί «βαπτιζόμενος ὁ Υἱός, ὁ Θεός Πατήρ ἡκού-
σθη Ἀνωθεν νά μαρτυρῇ τοῦτον ὡς Υἱόν «ἀγαπη-
τόν» καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἵδει περιστερᾶς νά
ἐπιβεβαιώσῃ τήν μαρτυρίαν τοῦ Πατρὸς «...καί ἰδοὺ
ἤνεώχθησαν αὐτῷ οἱ Οὐρανοί καί εἶδε τό Πνεῦμα
τοῦ Θεοῦ καταβαίνων ὡσεὶ περιστέραν καί ἐρχό-
μενον ἐπ' Αὐτόν λέγουσα. Οὗτος ἐστίν ὁ Υἱός μου
ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Ματθ. γ' 16-17).

Ἡ Παναγία, ὁμοούσιος καί ἀχώριστος Τριάς ἐν
μιά Μονάδι καί ἡ Μία Μονάς ἐν Τριάδι.

Ἐπιπόθητα τέκνα μου,

Ἡ Βάπτισις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ δευτέρα ἄκρα
συγκατάβασις καί ταπεινώσις. Τήν πρώτην
φοράν, συγκαταβαίνων καί ταπεινούμενος, Θεός
ὢν, ὡς Υἱός Θεοῦ, ἐνὴνθρώπισε, γεννηθείς ἐν
Σπηλαίῳ καί ἐν «Φάτνῃ ἀνακλιθεῖς». Διὰ τῆς
Βαπτίσεως Του καί πάλιν συγκαταβαίνων καί
ταπεινούμενος, Ἀναμάρτητος καί Πανάμωμος
ὢν, κατεδέχθη «βαπτισθῆναι», σάν κοινός θνητός
καί ἁμαρτωλός, ἀπό τόν Τίμιον Πρόδρομον, ὁ
θεάνθρωπος, ἀπό τόν ἄνθρωπο καί εἰς τόν ποτα-
μόν, ὅπου ἐβαπτίζοντο καί ἐξομολοῦντο τὰς
ἁμαρτίας των οἱ ἁμαρτωλοί, πρὸς ἄφεσιν αὐτῶν.

Δι' ὃ καί ὁ θεῖος Βαπτιστής ἐδίστασε νά Τόν
βαπτίσῃ εἰπών: «ἐγὼ χρειαν ἔχω ὑπὸ Σοῦ βαπτί-
σθῆναι καί σοί ἔρχη πρὸς με; ἀποκριθεὶς δέ ὁ Ἰη-
σοὺς εἶπεν πρὸς αὐτόν, ἄφες ἄρτι· οὕτω γάρ πρέ-
πον ἐστίν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην»,
(Ματθ. γ' 14-15). Καί ἐπιμείνας ἐβαπτίσθη, διότι,
ὡς εἶπεν, τοῦτο ἦτο ἐντολή καί θέλημα τοῦ
Πατρὸς, ὅπως καί ἡ ἐνανθρώπησις Του, χάριν τῶν
ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων καί ἔπρεπε νά ταπεινωθῇ
ὑπακούων καί ὑποτασσόμενος εἰς τὴν θείαν Βου-
λήν. Ἰδοὺ ὑπέροχον παράδειγμα πρὸς μίμησιν
παρ' ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καί ἀναξίων, περὶ ὑπα-
κοῆς καί συμμορφώσεως πρὸς τό ἅγιον θέλημα
τοῦ Θεοῦ, ἐν πάσῃ ταπεινώσει καί θυσίᾳ.

Ἀλλὰ ἡ Βάπτισις τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ εἶναι

καί υἱοθεσία τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χρι-
στός διὰ τῆς Βαπτίσεως Του συνέστησε τό πρῶ-
τον καί θεμελιῶδες μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος,
παραγγέλλας εἰς τούς μαθητάς Του «πορευθέ-
ντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες
αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ. κη' 19). Ἐν τῇ Ὀρ-
θοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τό Βάπτισμα τελεῖται, ὡς γνω-
στόν μέ τὰς τρεῖς καταδύσεις καί ἀναδύσεις τοῦ
βαπτιζομένου, αἱ ὁποῖαι συμβολίζουν τὴν τριήμε-
ρον Ταφήν καί Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καί τὴν
Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ καί χωρὶς τὰς ὁποίας δέν
γίνεσαι χριστιανός καί δέν ἔχεις χάριν καί εὐλο-
γίαν ἀπό τόν Θεόν καί ψυχικὴν σωτηρίαν.

Ὁ θεηγόρος Απόστολος Παῦλος λέγει:
«...ἀλλὰ (ὁ Θεός), κατὰ τόν αὐτοῦ ἔλεον, ἔσωσεν
ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καί ἀνακαινώ-
σεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς ἵνα
δικαιωθέντες τῇ Ἐκείνου Χάριτι, κληρονόμοι
γενώμεθα, κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου» (Τίτου 5-7).

Διό καί ἡ Ἁγία Μήτηρ Ἐκκλησία χαρακτηρίζει
τό Βάπτισμα «καθάρσιον», «λουτρόν παλιγγενε-
σίας», «ἐνδυμα ἀφθαρσίας», «ἀγιασμοῦ δῶρον»,
«ἁμαρτημάτων λυτήριον», «νοσημάτων ἀλεξιτή-
ριον», καί «δαίμοσιν ὀλέθριον». Καί ψάλλει: «Πῶς
Σέ Χριστέ, δοῦλοι τόν Δεσπότην ἀξίως τιμῶ-
μεν, ὅτι ἐν τοῖς ὕδασι πάντας ἡμᾶς ἀνακαίνη-
σας;».

Περιπόθητοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ ἀκο-
λουθοῦντες ἀταλαντεύτως τὴν πατροπαράδοτον
καί ἀκαινοτόμητον Ἀγιωτάτην Ὀρθοδοξίαν καί
τιμῶντες τόν Δεσπότην τῶν ὅλων καί Αἰώνιον Ἀρ-
χηγόν ταύτης καί τῆς πίστεως καί σωτηρίας μας,
ὕμνον καί ἔργοις, ἐν παντί καί πάντοτε, ἐορτάζο-
μεν ἐν Πειραιεῖ, τὴν πανέορτον Ἡμέραν τῆς θείας
Ἐπιφανείας Του, κατὰ τόν δημοσιότερον καί
λαμπρότερον τρόπον, διὰ πανηγυρικῆς θείας λει-
τουργίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου,
μεγαλοπρεπούς θρησκευτικῆς πομπῆς, καί τοῦ
ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων διὰ τῆς καταδύσεως τοῦ
Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἀπό
τοῦ, παρὰ τό Ἐμποροναυτικόν Κέντρον,
χώρου τῆς ἀκτῆς, παρουσία τοῦ Δημοτικοῦ Ἀρ-
χόντος, Βουλευτῶν καί λοιπῶν ἐπισήμων.

Ὅθεν, καλεῖσθε ἅπαντες, ὅπως, μέ τὴν διακρί-
νουσαν ὑμᾶς πίστιν καί εὐλάβειαν, εὐρίσκεσθε
σύν γυναιξὶ καί τέκνοις, **τὴν 10ην πρωΐην**, εἰς τόν

Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Φιλίππου, ἀφ' ὅπου θά ἐκκινήσῃ ἡ Ἱερά πομπή, ἡ ὁποία, προεξαρχούσης τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν, μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, καί τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ ἀστυνομικῆς δυνάμεως, πορευομένη διὰ τῆς ὁδοῦ Ἑθν. Ἀντιστάσεως, θά κατευθυνθῇ εἰς τὸν χώρον τῆς ἱεροτελεστίας.

Καί παρακαλεῖσθε θερμῶς, ὅπως μὴ προπορεύσθε τῆς πομπῆς καί μὴ ἐγκαταλείπετε ταύ-

την, πρὸς κατάληψιν θέσεων, καθ' ὅσον τοῦτο, ἐκτός τοῦ ὅτι ἀποδυναμώνει τὴν πομπήν, ἀποτελεῖ ἀνευλάβειαν πρὸς τὸν προπορευόμενον καί ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου πλαισιούμενον Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου.

Διάπυρος πρὸς τὸν ἐν Ἰορδάνῃ Βαπτισθέντα Θεὸν εὐχέτης

Ο

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕΡΒΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΑΣ

Μήνυμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνοσς κου Γεροντίου, ὑπὲρ ἀρωγῆς καί βοήθειας τῶν Σέρβων ἀδελφῶν μας.

Τέκνα ἐκ Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους μας τὸ δράμα τὸ ὁποῖον περνοῦν, ἐδῶ καί ἀρκετὸ καιρὸ οἱ ἀδελφοί μας ὁμόδοξοι Σέρβοι. Ἐμπλεκόμενοι σὲ ἕναν ἀνελέητο πόλεμο ἀπὸ ἄλλους ἐτεροδόξους καί μουσουλμάνους διὰ τὴν δῆθεν ἀνεξαρτησίαν των, ἔχουν περιέλθῃ σὲ μεγάλη ἐνδεια, ἔχοντας ἀνάγκη καί τῶν πλέον στοιχειωδῶν καί ἀπαραίτητων πραγμάτων διὰ τὴν συντήρησίν των.

Δυστυχῶς ὁ Διεθνὴς Σιωνισμὸς ὁ ὁποῖος ἐργάζεται νυχθημερόν διὰ τὴν διάλυσιν τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανικῶν Λαῶν ἔβαλε τὸ πόδι του μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Κομμουνισμοῦ εἰς τὰ Ἀνατολικά κράτη, εἰς τὸ μοναδικὸ καί πλέον φίλα προσκείμενο πρὸς ἡμᾶς Σερβικὸν κράτος μέ ἀποτέλεσμα νὰ διαλύσῃ κάθε τι χριστιανικὸ καί ὁρθόδοξο.

Γιατὶ ὁ πόλεμος αὐτὸς δυστυχῶς εἶναι θρησκευτικὸς καί ὄχι ὀτιδήποτε ἄλλο, ὅπως θέλουν νὰ τὸν ἐμφανίζουν καί νὰ τὸν παρουσιάζουν στοὺς ἄλλους λαοὺς οἱ Σκοτεινὲς δυνάμεις. Οἱ Ὁρθόδοξοι Σέρβοι ἀδελφοί μας ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν φίλοι καί σύμμαχοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, θά ἔλεγα χωρὶς νὰ ἀποτελῇ αὐτὸ ὑπερβολή. Εἶναι ὁ μοναδικὸς λαὸς ὁ ὁποῖος καί ἀγαπᾷ καί σέβεται τοὺς Ἕλληνες καί τὴν Ἑλλάδα. Ὅμως τίς οἶδεν Κύριος οἶδε καί ἐπέτρεψε μιά τέτοια μεγάλη δοκιμασία στοὺς μόνους φίλους μας καί ἀδελφούς. Μιά δοκιμασία ἡ ὁποία οὐδεὶς γνωρίζει πότε θά τερματίσῃ καί μάλιστα ὑπὸ ποίας συνθήκας. Οἱ ἀδελφοί μας Σέρβοι αὐτὸν τὸν καιρὸν διέρχονται τὰς πλέον κρίσιμους στιγμὰς τῆς ζωῆς των παρεκτός καί τῶν ψυχῶν πού καθημερινῶς χάνονται. Εὐρίσκονται δέ σὲ μεγάλη ἐνδεια, μὴ ἔχοντας πολλάκις οὔτε αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐπιούσιον διὰ νὰ ἐπιζήσουν.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ Εὐαγγελικὸν ρητὸ «ἐφ' ὅσον ἐποήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοί ἐποιήσατε», ἡ Ἱερά Μητρόπολις διὰ μέσου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί τῶν Ἑνοριῶν, ποιεῖ ἐκκλησίαν ὅπως κάθε ἐνορία τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας συγκεντρωθοῦν τρόφιμα (στερεότυπα) διὰ νὰ σταλοῦν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας καί μάλιστα τώρα τίς Ἑορτές τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ μπορέσουν ἔστω καί γιὰ λίγο νὰ ἀνακουφισθοῦν οἱ Σέρβοι ἀδελφοί μας ἀπὸ τὴν τραγικὴν συμφοράν, συμφοράν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἐκτός τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ πότε θά τελειώσῃ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Γνωρίζω τίς ἀνάγκες ὧν σας. Ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ φανοῦμε καί ἔμπρακτα (αὐτὸ ἄλλωστε ἔχει ἀξία) ὅτι καί ζοῦμε ὁρθόδοξα καί χριστιανικά καί ὅτι ἡ Πίστις δέν ἐξέλειπε ἀπὸ κανέναν μας. Πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη ὅπως λέγει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀνάγκη λοιπὸν ἐπιβεβλημένη νὰ δείξουμε τὴν ἀγάπην μας στοὺς Ὁμοδόξους ἀδελφούς μας Σέρβους μέ τὸ νὰ στείλουμε ὁ καθένας μας ὅτι ἔχει ἀπὸ τὸ περισσεύμα τῆς καρδίας του, καί ἃς ἔχουμε τοῦτο ὑπ' ὄψιν μας: Ὅτι ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει τῷ Θεῷ.

Εὐελπιστοῦντες εἰς τὴν χριστιανικὴν σας ἀγάπην ὅπως ἀνταποκριθῆτε.

Μετὰ πατρικῶν εὐλογιῶν

Ο

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Υ.Γ.: Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τοὺς πανοσιστάτους καί αἰδεσιμωτάτους ἐφημερίους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως ὅπως τὸ προϊόν ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν τροφίμων ἀποσταλῇ τὸ ἀργότερον ἕως τὴν ΚΥΡΙΑΚΗΝ 20/12-2/1 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Μαρίας Κορυθαλλοῦ ἀπὸ ὅπου θά τὰ παραλάβῃ ἡ εἰδικὴ ὁμάδα ἀποστολῆς.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἔχει καθορίσει νηστείαν σαράντα ἡμερῶν γιὰ νά ὑποδεχθοῦμε τόν Κύριον τῆς δόξης ὡς Βρέφος νηπιάσαν εἰς τήν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Τό ὕψιστον τοῦτο γεγονός εἶναι ἀνεπανάληπτον τό ζῶμεν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἐνθερμα καί ἐντόνως βιοματικά διότι ὁ Νηπιάσας Κύριος ἐν τῇ Φάτνῃ εἶναι ὁ Κύριος τῶν Κυρίων καί Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, ὁ Πλάστης, μας καί Παντοκράτωρ.

Ἀπό παιδικῆς ἡλικίας ἀναμένομεν μετὰ μεγάλης χαρᾶς καί ἀγαλιάσεως νά εἰδῶμεν τόν Κύριον τῆς δόξης νηπιάζοντα καί σκορποῦντα τὰς εὐλογίας Του ἀπό τήν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας γεγονός πού ἔλαβε χώραν πρό 2.000 χρόνων. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὀρίζει ὀρισμένους σταθμούς ἀναγεννήσεως τῶν πιστῶν καί ὁ ἐξοχώτερος σταθμός εἶναι ἡ 25ῃ Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Βέβαια προηγείται, καθ' ἃ ἐλέχθη, ἡ νηστεία τῶν 40 ἡμερῶν ἡ ὁποία καθαίρει τόν ἄνθρωπον ἀπό κάθε μολυσμόν ἐν ταυτῷ δέ καί ἡ προσευχή προλειάνει τόν θρησκευόμενο κόσμο διὰ τήν ὑψίστην αὐτήν ὑποδοχήν.

Γράφοντας ὅμως τὰ ἀνωτέρω θά πρέπει νά ἀνα-
χθῶμεν σέ ὀρισμένα γεγονότα τῆς Ἐνανθρωπί-
σεως τοῦ Κυρίου ὁ ὁποῖος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν
καί ἔλαβεν σάρκα καί ὅσα γινόμενος ὡς ἄνθρω-
πος διὰ νά σώσει, ὡς Σωτήρ, τήν ἐκπεσοῦσαν ἄν-
θρωπότητα ἀπό τὰς αὐτάς πρῶτας μέρας τῆς ἐμ-
φανίσεως τοῦ κόσμου ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ
Βιβλίῳ τῆς Γενέσεως καί θέλομεν νά παραθέσω-
μεν καί ἕνα ὀρισμένον σημεῖον διὰ τήν εὐκόλον
παρακολούθησιν ἐκ μέρους τοῦ ἀναγνώστου
«ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόναν ἡμετέραν»
(Γεν. 1.26) «φαγὴ τόν ἄρτον σου ἐν ἰδρωτί τοῦ
προσώπου σου» (Γεν. 3.19).

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

ΓΕΝ. Κεφ. Α' 26-27-28

«Καί εἶπεν ὁ Θεός, ὅς κἀμῶμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμῶν, καθ' ὁμοίωσιν ἡμῶν καί ὡς ἐξουσιάξῃ ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καί ἐπὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καί ἐπὶ τῶν κτηνῶν, καί ἐπὶ πάσης τῆς γῆς, καί ἐπὶ παντός ἑρπετοῦ, ἑρποντος ἐπὶ τῆς γῆς. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἑαυτοῦ· κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καί θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς· καί εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός· καί εἶπε πρὸς αὐτούς ὁ Θεός, ἀξάνεσθε καί πληθύνεσθε, καί γεμίσατε τήν γῆν, καί κυριεύσατε αὐτήν, καί ἐξουσιάζετε ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καί ἐπὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καί ἐπὶ παντός ζώου κινουμένου ἐπὶ τῆς γῆς».

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΗΝ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΤΑΡΑΤΑΙ ΤΟΝ ΑΔΑΜ

Γεν. Κεφ. Γ' 17-18-19

«Πρὸς δέ τόν Ἀδὰμ εἶπεν, ἐπειδὴ ὑπήκουσας εἰς τόν λόγον τῆς

γυναικὸς σου, καί ἔφαγες ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀπὸ τοῦ οὗ οὗ προσέταξα, εἰς σέ λέγων, μὴ φάγῃς ἀπ' αὐτοῦ, κατηραμένη νά εἶναι ἡ γῆ ἐξ αἰτίας σου· μέ λύπας θέλεις τρώγεις τοὺς καρπούς αὐτῆς πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καί ἀκάνθας καί τριβόλους θέλει βλαστάνει εἰς σέ καί θέλεις τρῶγει τόν χόρτον τοῦ ἀγροῦ· ἐν τῷ ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου θέλεις τρῶγει τόν ἄρτον σου, ἕωσού ἐπιστρέψῃς εἰς τήν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλήφθης, ἐπειδὴ γῆ εἶσαι, καί εἰς γῆν θέλεις ἐπιστρέψαι».

Ὡς γνωστόν ὁ πρωτόπλαστος παρασυρθεὶς ἀπὸ τόν ἀρχέκακον ὄφιν ὑπέπεσεν εἰς τό λάθος τῆς παρακοῆς ἡ ὁποία ὡς συνέπεια εἶχε νά ἐπισύ-
ρει τήν κατάραν τοῦ Πλάστου ἡ ὁποία ὡς προπα-
τορικόν ἀμάρτημα οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἱκανός νά διορθώσῃ ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἐξαλείψῃ παρά μόνον τό αἷμα τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ζωῇ! Αὐτὰ ὅμως θά ἡθέ-
λαμε νά τὰ ἐνισχύσωμεν μέ τρεῖς ἀπολογίαις μεγαλομαρτύρων αἱ ὁποῖαι εἶναι σημαντικαί τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Γῇ καί τῆς ἀπαλεί-
ψεως τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ἀπὸ τὰς «παλινωδίας» τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ μαρτυρίαι αὐταί εἶναι σαφεῖς καί περίτεχνοι διότι αὐτό τοῦτο τό ἅγιον Πνεῦμα διὰ χειλέων τῶν μεγαλομαρτύρων μᾶς δίνει νά ἐννοήσουμε τί θά πεῖ Κτίστης καί Παντοκράτωρ καί ποία ἡ ἐννοία τῆς ἐμφανίσεως τοῦ θεανθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τήν ἀπάλειψιν τῆς μεγάλης αὐτῆς παρακοῆς.

Ι Ὁ Ἕλλην μεγαλομάρτυς Δημήτριος ὁ Μυροβλήτης εἰς Θεσ/νίκην ἀπολογεῖται πρὸς τόν Μαξιμιανόν Βαλέριον τῷ 305 μ.Χ.

Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν εἶπε πρὸς τόν Ἅγιον Δημήτριον· «Τοιαύτην τιμὴν ἀνέμενον ἐγὼ νά δώσῃς εἰς ἐμέ; οὕτως ἡλι-
ζον νά μέ τιμᾷς καί σέ ἀνεβίβασα εἰς τοιοῦτον βαθμόν; Ἐγὼ σέ ἀνέδειξα ἡγεμόνα τῆς Θεσσαλονίκης καί σὺ οὐτε ἐν μίλιν δέν ἐξῆλθες τῆς πόλεως διὰ νά μέ προὑπαντήσης;».

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· «Βασιλεῦ, ἐγὼ τιμῶ τήν βασιλείαν σου, τιμῶ ὅμως περισσότερο σου τόν Θεόν τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὅστις εἶναι Βασιλεὺς ὅλου τοῦ κόσμου». Ὁ δέ βασιλεὺς τόν ἠρώτησε· «Καί ποῖος εἶναι ὁ Θεός σου καί Βασιλεὺς;». Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖνος εἶναι Θεός ἀληθινός καί Βασιλεὺς Παντοκράτωρ». Ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶπε πάλιν· «Λοιπὸν αὐτόν πιστεύεις σὺ καί διὰ τοῦτο δέν καταδέχεσαι ἡμᾶς, ἀνάξις τῆς τιμῆς; Καί τί καλὸν εἶδες ἀπὸ τόν Χριστόν σου καί τόν ἔχεις Θεόν καί Βασιλέα; Δέν εἶναι θεοὶ ὁ Ζεὺς, ὁ Ἀπόλλων καί οἱ ἐπίλοιποι, ἀλλ' ὁ Χριστός σου εἶναι Θεός; Δέν σέ ἐτίμησα ἐγὼ καί σέ διώρισα ἡγεμόνα ὅλης τῆς Θεσσαλίας; Αὐτὰ ἀπο-
δίδεις εἰς ἡμᾶς ἀχάριστε ἄνθρωπε; Τοιοῦτος φαίνεται πρὸς τοὺς μεγάλους θεοὺς καί πρὸς ἡμᾶς; Ἐγὼ λοιπὸν νά σοῦ ἀνταποδώσω κατὰ τήν μιανάν σου γνώμην· νά βασανισθῇς καί νά τιμωρηθῇς μέ μυρίας βασάνους καί τιμωρίας, διὰ νά μάθῃς ὁποῖος εἶμαι ἐγὼ καί ποῖος εἶσαι σὺ, καί τί δύναται ὁ Θεός σου νά ποιήσῃ ὑπὲρ σοῦ». Ὁ δέ Ἅγιος ἀπεκρίθη· «Βασιλεῦ, τὰς τιμωρίας καί τὰς βασάνους, μέ τὰς ὁποίας μέ ἀπει-
λεῖς, ἐγὼ τὰς θεωρῶ ὡς χαράν καί ἀγαλλίασιν καί εὐεργεσίαν

μου· διότι αὐταὶ θέλουσι προξενήσει εἰς ἐμέ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ τιμὴν ἀκατάπαυστον.

II Ἡ ἁγ. μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνη τῷ 313 μ.Χ. ἀπολογεῖται πρὸς τὸν Μαξιμιανόν.

Τότε ἡ πάγκαλος Αἰκατερίνα ἦλθεν ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως καὶ πρῶτον μὲν ὑπεκλίθη, ἔπειτα εἶπε πρὸς αὐτόν εὐθαρσῶς καὶ ἀτρομήτως· «Ἐπρεπεν εἰς σέ, ὦ βασιλεῦ, καὶ πρότερον νὰ γνωρίσης τὴν πλάνην, τὴν ὁποίαν ἔχετε, λατρεύοντες ὡς θεοὺς εἰδῶλα φθαρτὰ καὶ ἀναίσθητα, ὅτι ἐντροπὴ σας μεγάλη εἶναι νὰ εἰσθε τόσο φανερά τυφλοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν, προσκυνῶντες, ὡς ἀνόητοι, τοιαῦτα βδελύγματα· τουλάχιστον τὸν σοφόν σου Διόδωρον δὲν πιστεύεις, ὅστις λέγει, ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι οἱ θεοὶ σας καὶ ἐτελεύτησαν τὸν βίον ἑλεεινῶς, ἀλλὰ διὰ τινος πράξεως, τὰς ὁποίας ἐτέλεσαν, ἦτοι ἀνδρείας ἢ λόγῳ ἐτέρου τινός κατορθώματος, τοὺς ὀνόμασαν ἀθανάτους, ὡς ἀνόητοι καὶ μέ στήλας καὶ εἰδῶλα καὶ ὅμοια τούτους ἐτίμησαν· Οἱ δὲ μεταγενέστεροι, μὴ ἡξεύροντες τὴν γνώμην τῶν προγόνων αὐτῶν, ὅτι μόνον πρὸς ἐνθύμησιν τοὺς ἔστησαν ἀνδριάντας, ἀλλὰ νομίζοντες ὅτι εἶναι πρᾶγμα εὐσεβές καὶ δίκαιον, τοὺς προσεκύνουν ὡς θεοὺς. Ἀκόμη δὲ καὶ ὁ Χαιρωνεὺς Πλούταρχος μέμφεται καὶ καταφρονεῖ ὅσους ἐπλανήθησαν καὶ σέβονται τοιαῦτα ἀγάλματα. Τούτων τῶν διδασκάλων ἔπρεπε νὰ πιστεύσης, ὦ βασιλεῦ, καὶ νὰ μὴ εἶσαι αἰτία τῆς ἀπωλείας τσοῦτων ψυχῶν, διὰ τὰς ὁποίας θέλεις κληρονομήσει ἀτελεύτητον κόλασιν. Ἐνας εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός, Ἀίδιος, Προάναρχος καὶ Ἀθάνατος, ὅστις ὕστερον ἔγινε διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτου οἱ βασιλεῖς βασιλεύουσιν, αἱ ἐπαρχίαι κυβερνῶνται, τὰ στοιχεῖα καὶ ὅλος ὁ κόσμος συνίσταται καὶ πάντα τὰ κτίσματα ἐκτίσθησαν μέ ἓνα του λόγον καὶ διαμένουσιν. Οὗτος ὁ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος Θεός δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τοιαύτης θυσίας, οὐδὲ εὐφραίνεται εἰς τὰς σφαγὰς τῶν ἀνευθύνων ζώων, τὰ ὁποία δὲν ἔπαισαν, ἀλλὰ μόνον προστάσσει νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολάς του ἀπαρσάλευτα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ παράνομος βασιλεὺς ἐθυμώθη πολὺ καὶ ἔμεινεν ἄφωνος ὥραν πολλήν· ἔπειτα, μὴ δυνάμενος νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰ λόγια αὐτῆς, ἀπεκρίνατο· «Ἀφες με νὰ τελειάσωμεν τὴν θυσίαν καὶ τότε θέλωμεν ἀκούσει τοὺς λόγους σου καλύτερα». Ἀφοῦ δὲ ἐτέλεσε τὴν βδελυρὰν του πανήγυριν, προστάσσει νὰ φέρουν τὴν Ἀγίαν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τότε λέγει πρὸς αὐτήν· «Εἰπέ μας, ποία εἶσαι καὶ τίνας ἦσαν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἔλεγες πρὸς ἡμᾶς;». Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· «Ἐγὼ εἶμαι θυγάτηρ τοῦ βασιλίσκου Κῶνστα. Καλοῦμαι Αἰκατερίνα, εἶμαι πεπαιδευμένη εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας τῶν γραμμάτων, Ρητορικὴν, Φιλοσοφίαν, Γεωμετρίαν καὶ τὰς λοιπὰς· ἀλλὰ ταῦτα, πάντα, ὡς μάταια καὶ ἀνωφελῆ κατεφρόνησα καὶ ἦλθον νὰ γίνω νύμφη τοῦ Δεσποτοῦ Χριστοῦ, ὅστις λέγει ταῦτα διὰ τοῦ Προφήτου αὐτοῦ· «Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω» (Ἠσ. κθ' 14). Ὁ δὲ βασιλεὺς, θαυμάζων τὴν σοφίαν αὐτῆς καὶ βλέπων τὸσον κάλλος καὶ ὡραιότητα, ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτο γεννημένη εἰς τὴν γῆν ἀπὸ γονεῖς θνητούς, ἀλλὰ καμμία θεὰ ἀπ' ἐκείνας τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐσέβετο καὶ διελέγετο πρὸς αὐτόν μέ σχῆμα ἀνθρώπινον.

III Ὁ μεγαλομάρτυς ἁγ. Ἀρτέμιος εἰς Σεβάστειαν ἀπολογεῖται πρὸς τὸν Ἰουλιανόν τὸν Παραβάτην τῷ 330 μ.Χ.

«Περὶ δὲ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι πρό τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ προκατήγγειλαν αὐτόν οἱ Προφῆται ἔχοντες πολλὰς μαρτυρίας ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας βίβλους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς χρησιμῶς καὶ προφητείας τῶν θεῶν, τοὺς ὁποίους σέβεσθε σεῖς καὶ ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν Σιβυλλῶν, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ Βουκολικά τοῦ Ῥωμαίου Βιργιλίου, τὰ ὁποία ἱκανῶς καὶ φανερά λέγουσι διὰ τὸν Χριστόν. Ἐάν δὲ θέλῃς νὰ μὴ προσποιεῖσαι τὸν κωφόν, καὶ αὐτὸς ὁ μαντικός Ἀπόλλων, τὸν ὁποῖον σέβεσθε, θαυμαζόμενος εἶπε περὶ Χριστοῦ τὰ λόγια ταῦτα, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τινος θεράποντα τοῦ ναοῦ· «Μὴ ὠφελες πῆμα τὸν τε καὶ ὕστατον ἐξερέσθαι, δῆμορ ἐμῶν προπόλων, περὶ θεοσεσίου τοῦ θεοῦ, καὶ πνοῆς τῆς πᾶν πέριξ βοτρυδὸν ἐχούσης, τείρεα, φῶς, ποταμούς, καὶ τάρταρον, ἡέρα, καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ. Ἡ με καὶ οὐκ ἐθέλοντα δόμων τῶν ὧδε διώκει. Ἡ ἐμὴ τριπόδων ἐτι λείπετο ἡριγένεια. Αἶ αἶμε τρίποδες στοναχῆσατε, οἴχετ' Ἀπόλλων, οἴχετ' ἐπεὶ βροτὸς με βιάζεται οὐράνιος. Καὶ ὁ παθὼν Θεός ἐστι, καὶ οὐ θεότης πάθεν αὐτή». Ἦτοι, «ὦ τῶν ὑπηρετῶν μου ταλαίπωρε, εἶθε νὰ μὴ ἤθελες μέ ἐρωτήσῃ τὸ ὀλοότερον καὶ τελευταῖον, διὰ τὸν θαυμάσιον Θεόν, καὶ διὰ τὴν ἀναπνοήν, ἡ ὁποία ἔχει συνηγμένα ὀλόγυρά της ὅλα τὰ ἄστρα, τὸ φῶς, τοὺς ποταμούς, τὸν ἄδην, τὸν ἄερα, τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ πῦρ, ἡ ὁποία καὶ μετὰ βίας με διώκει ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τοῦ οἴκου μου· ἀκόμη ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς τρίποδας καὶ ὁ αὐγερινός, ἀλλοίμονον! ὦ τρίποδες θρηνήσατε καὶ σεῖς, ἐπῆγεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν ἀπώλειαν· ἐπειδὴ ἄνθρωπος μέ ἀναγκάζει, ἄνθρωπος οὐράνιος· καὶ ἐκεῖνος ὅπου ἐπαθεν ἦτο Θεός, ἡ θεότης δὲ αὐτῇ δὲν ἐπαθεν».

Νομίζομεν διαβάζοντας αὐτὰς τὰς ἀπολογίας τῶν μεγαλομαρτύρων μένομεν κατάπληκτοι πρό τῆς ἀπολογίας τῶν ἐνώπιον αὐτοκρατόρων καὶ ἐπιτρόπων διὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας αἱ ὁποῖαι εἶναι πλήρεις μαρτυρίου καὶ αἱματος διὰ νὰ «προαλειφθῶμεν» τῆς μεγάλης δωρεᾶς ἡ ὁποία χορηγεῖται ἀπὸ τοῦ Λίκνον τῆς Βηθλεέμ. Ἐμεῖς οἱ ζῶντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰμεθα ὁ μακάριος λαός ὁ ὁποῖος πιστεύει ἀκραδάντως αὐτὰ τὰ ὁποία βλέπει καὶ διαδραματίζονται ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Νομίζομεν ἐπίσης ὅτι κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἡμεῖς οἱ τρόφιμοι τῆς Ἐκκλησίας μέ καθαρότητα σώματος καὶ πνεύματος ἄς προσαγάγωμεν τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ δῶρα πρὸς τὸν γεννηθέντα Κύριον καὶ νὰ Τὸν παρακαλέσωμεν ὅπως ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ εὐσπλαχνίᾳ μᾶς στρατολογήσῃ καὶ μᾶς θέσει (εἰς τὴν στρατιάν ἡ ὁποία προορίζεται γιὰ τὴν Ἐπουράνιον Βασιλείαν, ἡμεῖς βέβαια ὡς ἀνάξιοι), ἀλλὰ προσβλέποντες εἰς τὸ μέγα ἔλεος τοῦ θεανθρώπου καὶ ταῖς πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Αὐτοῦ Μητρός νὰ τύχωμεν αὐτῆς τῆς θείας λυτρώσεως, πιστεύοντες ἀκραδάντως ὅπως λέγουσι οἱ Ἀρχάγγελοι πρὸς τοὺς ἀγραιλῶντας ποιμένας ὅτι «ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ» (Λουκ. 2.11).

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΤΣΕΠΗΣ ΕΤΟΥΣ 1994

Όδυνηρά τυπογραφική παράλειψις διά τὰ Ἐγκόλπια τῶν Γ.Ο.Χ. Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει εἰς τό Πανελλήνιον καί Παγκοσμίως διά τήν φοβεράν τυπογραφική ἀβλεψίαν πού ἔλαβε χώραν εἰς τὰ Ἡμερολόγια τσέπης, τήν μεγάλην λύπην τῆς, διότι τοιαύτα λάθη ἀπεφεύγοντο κατά τό παρελθόν. Γιά τοὺς μή γνωρίζοντας ἀναφέρονται συγκεκριμένως ὅτι ἡ λεζάντα τῆς φωτογραφίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, ἔπρεπε νά τοποθετηθῇ εἰς τήν δευτέραν φωτογραφία τοῦ Μακαριω-

τάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐγιναν συσκέψεις διά τήν ἐπανεκδόσιν τοῦ λανθασμένου ἡμερολογίου, ἀλλά ἡ ἐπανόρθωσις αὐτῆ, θά ἐπαιρνε σημαντικόν χρόνον. Πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν γραφομένων παραδίδομεν εἰς τήν δημοσιότητα φωτοτυπικόν ἀντίγραφον τῆς Ἐταιρείας πού ἐτύπωσε τὰ ἡμερολόγια, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει ὁλόκληρον τήν εὐθύνην τοῦ διαπραχθέντος τυπογραφικοῦ λάθους.

ΓΡΑΦΙΚΕΣ
ΤΕΧΝΕΣ

Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ & Σία οε

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ 4 - ΒΥΖΑΝΤΙΟ - ΤΗΛ. 429.303 - 551.33 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Θεσσαλονίκη, 08.12.93

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

ὡς γινόμεν ὑπομνήσθημεν γιὰ τὴν παρότρυνσιν τοῦ
κ.κ. Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος
κ.κ. Γερωντίου, ἡμετεῖς ἐκτελέσαμεν τὴν ἀναγκαίαν
ἐπεξεργασίαν τῶν φωτογραφιῶν εἰς τὰς βελίδες
201, 4 τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Παρίου Ἐκδοτικοῦ τοῦ
κ.κ. Γερωντίου.

Ἐπεὶ οὖν φωτογραφία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου ἀνεγράφη ἡ ἀναγκαία
λεζάντα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου καὶ
ἀποστέλλεται.

Πρὸς διορθώσιν τοῦ βιβλίου οὐ μόνον ἐπιμέλεια εἶναι ἡ ἐπιμέλεια
αὐτομαθῶν τὰ ὁποία καὶ εἰς ἀρχὴν ἔχουμε

Μετὰ τῆς

Γιὰ τὴν ἐπιμέλεια
Μ. Τριανταφυλλοῦ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Στίς μέρες μας αδελφοί μου ολοέν καί γίνεται συνειδησις, σ' όλους μας, ότι ή πατρίδα μας άλλαξε ὄψι, ἀπό πλευρᾶς Πολιτικῆς, Οἰκονομικῆς καί Θρησκευτικῆς. Αὐτό τό τελευταῖο θά ἔλεγα χωρίς ὑπερβολή, ὅτι εἶναι καί ἀποτελεῖ τό πλεόν ἀνησυχητικόν σημεῖον, διότι ὄντως εὕρισκόμεθα σ' ἓνα μεθοδευμένο ἀποπροσανατολισμό καί ἓνα ἔντονο θρησκευτικό ἀποχρωματισμό. Τά αἷτια πολλά θά μπορούσε κανεῖς νά ἀπαριθμήσῃ πλεῖστα ὅσα κακά γίνονται καί συμβαίνουν, καί δυστυχῶς πραγματοποιοῦνται μέσα στόν Ἑλλαδικό χώρο. Θά μοῦ πείτε ἡ πρόοδος, οἱ ἐπιστημονικές γνώσεις, οἱ ἔρευρες, τά πειράματα, οἱ ἱατρικές ἀνακαλύψεις, ὅλα αὐτά συνθέτουν, ἓναν ἄνθρωπο σύγχρονο, μοντέρνο, ἐπιστημονικά κατηρτισμένο, ἐλεύθερο, ἀπελευθερωμένο ἀπό δισδιαιμονικές ἰδέες καί προκαταλήψεις, μά προπαντός ἓνα Ἑλληνα Εὐρωπαῖο, ἓναν Ἑλληνα πού μυρίζει Εὐρώπη καί ψεύτικη δυτική κουλτούρα.

Θά ἔλεγε κανεῖς ἀδελφοί μου ὅτι ἡ Πατρίδα μας διέρχεται ὄντως μεταβατική περίοδο καί κοινωνικό μετασχηματισμό.

Μιά πατρίδα πού ἄλλωτε μοσχομύριζε ἀπό τό ἄρωμα τῆς θείας τῆς Ὁρθοδοξίας, πού ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες ἐμεγαλούργησε, στίς διάφορες Ἐθνικές συμφορές τῆς μέ προστάρῃ τόν Χριστόν, καί τόν Σταυρόν τῆς θυσίας Του, μία πατρίδα, πού τήν σκέπαζε φρουροῦσε, καί προστάτευε ἡ Μεγάλη Στρατηγός τοῦ γένους, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, μία πατρίδα πού συνεδίαζε, καί ἔδινε τά φῶτα τοῦ Πολιτισμοῦ τῆς μέ τόν συγκερασμό ἐάν θέλετε τῆς Ἀγίας τῆς πίστεως, μέ τήν Κλασσικήν καί θύραθεν σοφία τῆς.

Ὅμως δυστυχῶς ὅλα αὐτά ἀποτελοῦν ἓνα παρελθόν βλέπει σήμερα κανεῖς τόν Ἑλληνα, τόν νεοέλληνα νά εὕρσκεται στό κατώφλι τῆς πύθλιβερᾶς πνευματικῆς κατάντιας του. Ὅπου κι ἂν σταθῇ ὅπου κι ἂν βρεθῇ δέχεσαι τόν καταγισμό τῶν φοβερῶν ἐκπλήξεων, ἐκπλήξεων τόσων ὀδυνηρῶν, πού δέν γνωρίζουμε ἐάν δέν σημάνει καί τόν πλήρη ἀποτελματισμόν, σ' ὅλους τούς κοινωνικούς, καί θρησκευτικούς τομεῖς αὐτῆς τῆς πολυβασανισμένης πατρίδος.

Ἀσφαλῶς τό σφάλμα εἶναι δικό μας καί τοῦ φτωχοῦ σέ σκέψη Ἑλληνα, πού δέν κατάλαβε καλά, σέ πιά δίχτυα φοβερά ἔχει ἐγκλωβιστεῖ, διότι μέ τόν φοβερό μιμητισμό του (τό μεγάλο του πάθος) ἔχει περιπέσει σέ φοβερές παγίδες πού ἴσως ἀργότερα σημάνουν καί τόν θάνατό του.

Τό φοβερό θηρίο τῆς Ε.Ο.Κ. ἔχει προδιαγράψει τό μέλλον τῆς Ἑλλάδος καί μάλιστα τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλλάδος. Μή νομίζετε ὅτι ὑπερβάλλουμε, καί νουνεχεῖς εἴμαστε καί σώφρωνες προσπα-

θοῦμε νά παραμείνουμε, καί μάλιστα σέ πλαίσια ψυχικῆς ἰσορροπίας.

Ὅμως δυστυχῶς τά ἴδια γεγονότα παρουσιάζουν τοῦ λόγου τό ἀληθές πού ὅσο κι ἂν θέλουμε νά τά περιορίσουμε εἶναι ἀδιαμφισβήτητα. Τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως (τηλεόρασις), τύπος ἡμερήσιος, καί περιοδικός, διαφημίσεις, (αὐτές κι ἂν εἶναι), ἄνθρωποι διάφοροι, ἐπιστήμονες καί μή, ἄνθρωποι ὑποπτοι, ψευτοκουλτουριάρηδες, Ἀστρολόγοι, Μέντιουμ, Γιογκιστές, Γκουρουῖστές, Γνωσικιστές, μυστικιστές, ψυχολόγοι, παραψυχολόγοι, ἄνθρωποι, σέ διάφορες αἵρέσεις, καί παραθρησκείες, Ἀποκρυφιστές, ψευδομεσσίες, τύπου Μούν, κλπ., προμυνύουν τό μεγάλο κακό, καί τήν θρησκευτική ἀποχαλίνωση, πού ἔρχεται μέ γοργό ρυθμό στήν ἄλλωτε ἐνδοξη Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα μας. Πού εἶναι νίκες, πού τά τρόπαια, πού ἡ ἐνδοξη Ἱστορία τῆς φιλάτης Πατρίδος, χάνεται στόν ὠκεανό, τῶν φτηνῶν συμφερόντων, τῆς προδοσίας, τῆς ὑποκρισίας, καί φιλαυτίας τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, τῆς ψεύτικης ἐλευθερίας καί τῆς ἰδιοτέλειας. Ἀχ ἀδελφοί μου, νά ζοῦσαν σήμερα ὀρισμένοι ἐκ τῶν Μεγάλων Εὐπατρίδων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως (πού τρίζουν σήμερα τά κόκκαλά τους) καί νά μπορούσαν καί πάλιν νά μᾶς συνφέρουν ἀπό τόν μεγάλο μας πνευματικό λήθαργο στόν ὅποιον ἔχουμε περιπέσει.

Καί ὅλα αὐτά γιατί τό θέλει καί τό ζητάει ὁ Πολιτισμός, ἡ Πρόοδος καί ἡ Ἐπιστήμη. Ἀλλοίμονον ἡ Ἑλλάδα θά ὀπισθοβαθῇ, ἄλλωστε μήπως ἔχει τίποτα νά θυμηθῇ ἀπό τό παρελθόν τῆς;

Ἀρκεῖ νά ὑπακούῃ τυφλά στά κελεύσματα τῆς μεγάλης Κυρίας τῆς. Στά κελεύσματα τῶν Καλαμαράδων καί τῶν σκοτεινῶν ὑποκινητικῶν δυνάμεων τῆς ἀμαρτωλῆς Ἑσπερίας.

Ἀλλά ἀδελφοί ἔστω καί ὀλίγοι τήν ὑστάτην στιγμή, ἄς σταθοῦν καί ἄς ὀρθώσουν τό ἀνάστημά τους καί ἄς μή ἐπιτρέψουν ἄλλο κατρακύλισμα τῆς πατρίδος. Ἀς βροντοφωνήσουν ἔστω αὐτοί οἱ ὀλίγοι. Ὅχι ἄλλη πληγή στό σῶμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλλάδος μας. Μέχρι ἐδῶ ὄχι ἄλλη ὑποδούλωση στό θρησκευτικό συναίσθημα τοῦ φιλότιμου Ἑλληνα. Ἐάν ἔχει πολλά λάθη καί πολλές ἀδυναμίες, τουλάχιστον ἔχει καί φημίζεται γιά τό φιλότιμό του. Ἀς βροντοφωνήσουν ὅλοι μαζί μέ στεντορεία τῇ φωνῇ ἔστω καί τήν ὑστάτην ὥρα. Ἡ Ἑλλάδα ποτέ δέν πεθαίνει, καί δέν πρέπει νά πεθάνῃ.

Ἀς βροντοφωνήσουμε ὅλοι ἀδελφοί μου σάν τόν Μεγάλο Ποιητή μας. Ἡ μεγαλωσύνη τῶν λαῶν δέν μετρίεται μέ τό στρέμμα μά μέ τῆς καρδιάς τό πύρωμα μετρίεται καί μέ φλογισμένο αἷμα.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΑΡΙΟΣ Ο ΝΕΟΦΑΝΗΣ

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας διά μέσου τοῦ χρόνου δέν ἡσυχολήθη μέ αὐτήν τήν ὑψηλήν μορφήν πού καταγράφεται ἐν τῷ Συναξαρίῳ ὡς Μεγαλομάρτυς Φανούριος ὁ Νεοφανεῖς. Ἡ προσωνυμία Νεοφανεῖς ἔπρεπε σύν τῷ χρόνῳ νά ὑποστῇ φθοράν καί ἐφ' ὅσον ἤδη πλησιάζουν 500 ὁλόκληρα χρόνια ἀπό τήν εὑρεσιν τοῦ ἐρειπωμένου Ναοῦ εἰς τήν Ρόδον καί μέ θαυμαστά ἐντονα χρώματα ἡ εἰκόνα τοῦ ἀγ. Φανουρίου, πλαισιουμένη, ἀπό δώδεκα περιπτώσεις μαρτυρίου.

Ἡ στήλη αὕτη δέν ἔχει σκοπόν νά ἀναφέρει λεπτομερῶς τά τοῦ μαρτυρίου του ἀλλά ἀκροθιγῶς θά θίξῃ μερικά ἐξ αὐτῶν διότι εἶναι ὁλοζώντανα μαρτύρια καθ' ὅτι ὁ νέος τήν ἡλικία Φανούριος ἐνεφανίσθη πρό τοῦ Αὐτοκράτορος ἡ Ἐπιτρόπου αὐτοῦ καί ἔκαμε πλήρη ὁμολογίαν τό ὅτι πιστεύει εἰς Ἰησοῦν Ναζωραῖον ταφέντα καί Ἀναστάντα ἐκ Τάφου. Τό γεγονός αὐτό τῆς μαρτυρίας του ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων ἦταν κραυγαλέον ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ἡ φυλακίσις του καί ἡ ἐν συνεχείᾳ μαρτυρικὴ του ἐμφάνισις τῆς ὁποίας ὡς φοβερόν μαρτύριον πρέπει νά λογισθῇ ὅτι ὁ ἅγιος συνεθλίβη ἀπό ὀγκόλιθον καί ὁ Κ.Η.Ι.Χ. ἰάτρευσε τήν πληγὴν του.

Γράφοντας ὁμως τά ἀνωτέρω τό γεγονός ὅτι πανελληνίως ὁ μεγαλομάρτυς Φανούριος συνεκίνησε καί συγκινεῖ τόν ὀρθόδοξον κόσμον αὐτό καί μόνον ὧθεϊ τόν γράφοντα νά εἰπῇ τινα δι' αὐτόν, βασικά τόν ὁποῖον εἶναι πρῶτον ἡ καθαρότητα τῆς μορφῆς του κατὰ τά ἔτη τῆς νεανικῆς του ἡλικίας πρό τοῦ μαρτυρίου, στοιχεῖον τό ὁποῖον πρέπει νά συγκινεῖ ὅλην τήν νεότητα ἡ ὁποία δυστυχῶς βρίσκεται εἰς θέσιν ἀκολασταίνουσιν συνεχῶς. Αὐτό καί μόνον θά ἦτο καλόν νά μᾶς δοθεῖ ὡς παράδειγμα, διότι ὁ διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος πλανᾶται ἐν τῷ κόσμῳ, διά νά καταβροχθίσῃ τά πάντα.

Δεύτερον, ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς του ἐνώπιον τῶν βασιλέων εἶναι ἄλλο στοιχεῖον τό ὁποῖον πρέπει νά μᾶς παρακινεῖ ὅτι ζωὴ χριστιανικὴ χωρὶς ὁμολογίαν εἶναι πίστις «νεκρά». Σήμερα καλούμεθα, ἔστω καί ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί νά μὴν «καθεύδομεν» ἀλλὰ μέ ἀνημμένη τήν λαμπάδα, ὡς ἔχει ὁ ἅγιος, ἐν παντί τόπῳ καί χρόνῳ νά ὁμολογῶμεν τήν πίστιν μας, διότι οἱ χρόνοι πού ζῶμεν εἶναι «χαλεποί» καί πρέπει πάντοτε γρηγοροῦντες νά ὁμολογοῦμεν Χριστόν Ἑσταυρωμένον.

Τρίτον, ἡ ἱερὰ παράδοσις ἀναγράφει πολλὰ θαύματα τά ὁποῖα ἐπετέλεσαν ὁ ἅγιος Φανούριος καί πρό παντός κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑνετοκρατίας 15ος μ.Χ. αἰώνας πῶς ἡ Ὁρθοδοξία ἐν μέσῳ συμπληγᾶδων (Παπισμοῦ) κατῴρθωσε νά ἐπιζήσῃ χάρις στήν βοήθεια τοῦ Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου. Προκαλῶ τό ἀναγνωστικόν κοινόν νά φροντίσῃ νά πάρῃ τό μικρόν φυλλάδιον πού γράφει γιά τό ἅγιον γιά νά φωτισθεῖ. Ἐκεῖνο ὁμως τό ὁποῖον θέλω νά τονίσω ἐπισύροντας τήν προσοχήν τοῦ ἀναγνώστου εἶναι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τόν θέλει ὡς φανεροῦντα τὰς ἀπωλείας ἀντικειμένων, καί πῶς χάριτι θεῆς συνεργείᾳ τοῦ ἁγίου, αὐτὰ ἀνευρίσκονται! Συμβαίνει πολλές φορές ζωνταναί μαρτυραὶ τῶν φιλοθρήσκων νά δημιουργοῦν κατάπληξιν καί ἀπειρον θαυμασμόν.

Προτοῦ ὁμως νά κλείσω αὐτήν τήν μικράν περιγραφὴν ἃς παρακαλέσω τόν νεοφανέντα ἅγιον Φανούριον νά σταθῇ ὡς πρόμαχος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας διότι, ὡς εἵπομεν, διατρέχοντες ἡμέρας λίαν χαλεπὰς καί ἐπωδύνους.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

**ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ - ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ
τὴν ὁποῖαν διηύθυνε ὁ ἰδρυτὴς τῆς ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΚΡΗΣ
Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος 1993**

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστικὴ Βυζαντινὴ Χορωδία, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοψάλτου - Καθηγητοῦ καὶ ἰδρυτοῦ τῆς Μιχαὴλ Μακρῆ, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ περὶ τὰ 25 μέλη ἐπραγματοποίησε ἓνα σημαντικό ἔργο τὸ 1993, πλούσιο σὲ Λειτουργίες - Ἀγρυπνίες - Ἐκδηλώσεις - Συναυλίες καὶ ἡχογραφήσεις στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἐπαρχία.

20 Νοεμβρίου 1992, ἔψαλλε σὲ ἐκδήλωση στὸ Θέατρο «ΠΑΛΛΑΣ».

22 Δεκεμβρίου 1992, ἔδωσε συναυλία μὲ ὕμνους τῶν Χριστουγέννων στὸ Ἐθνικὸ Ὡδεῖο Ἡρακλείου.

7 Μαρτίου 1993, ἔψαλλε στὴν ἐκδήλωσι γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποία διοργάνωσε ἡ Ἐκκλησία μας στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς.

23 Μαρτίου 1993, ἔψαλλε σὲ ἐκδήλωσι στὴ Σαλαμίνα.

4 Ἀπριλίου 1993, ἔψαλλε σὲ ἐκδήλωσι στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς, τὴν ὁποία διοργάνωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας.

12 Ἰουνίου 1993, ἐπραγματοποίησε Βυζαντινὴ μουσικὴ συναυλία, στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Μελισσιῶν, πού διοργάνωσε ὁ Δήμος Μελισσιῶν.

10 Ἰουλίου 1993, ἔκανε ἡχογράφησι μαζί μὲ τὸν χορὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Σκέπης Πανίου Ὁρους Ἀττικῆς, καὶ ἐξέδωσε σὲ κασέτα, ὕμνους, τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλη ἐπιτυχία, καὶ τίς καλύτερες κριτικές ἀπὸ μουσικολόγους Καθηγητὲς καὶ Πρωτοψάλτες. Πράγματι τὸ ἔργο αὐτό, μαζί καὶ ἡ προηγούμενη ἐκδοσι κασέτας μὲ ὕμνους τῆς Ἁγίας Σκέπης, ἔχει τύχει μιᾶς πλατειᾶς ἀναγνωρίσεως τῆς Πολιτείας, μὲ ἐκπομπές - συνεντεύξεις πού θά ἀναφέρουμε παρακάτω.

Ἡ Ε.Ρ.Α. 1 παρουσίασε γιὰ πρώτη φορά στὶς 23/8/1992 ὕμνους ἀπὸ τὴν πρώτη κασέτα τῆς Ἁγίας Σκέπης.

Ἡ Ε.Ρ.Α. 1 ἔκανε δεύτερη ἐκπομπή στὶς 11/10/1992.

Ὁ Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,4 FM, στὶς 18/10/1992, ἔκανε ἐκπομπή μὲ τὴν καλύτερη μουσικὴ κριτικὴ γιὰ τὸ ἴδιο ἔργο.

Ἡ Ε.Ρ.Α. 3 μετέδωσε συνέντευξι τοῦ Μιχαὴλ Μακρῆ στὶς 11/10/1993.

Ἡ Ε.Ρ.Α. 3, στὶς 18/10/1993, μετέδωσε δεύτερη συνέντευξι τοῦ Μιχαὴλ Μακρῆ, μὲ θέμα τὴ Βυζαντινὴ μουσικὴ, καθὼς ἐπίσης μίλησε καὶ γιὰ τὴν Ἀγία Σκέπη.

Ὁ Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας, 91,2 FM, μετέδωσε μὲ τὰ καλύτερα σχόλια, ὕμνους τῆς Ἁγίας Σκέπης στὶς 27/10/1993.

Ὁ Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας, 91,2 FM, στὶς 31/10/1993, παρουσίασε, ἐπὶ μία ὥρα, ὅλο τὸ ἔργο τῆς κασέτας τῆς Ἁγίας Σκέπης, μὲ τίς καλύτερες κριτικές. Ἐκπομπή ἡ ὁποία μετεδόθη γιὰ δεύτερη φορά σὲ ἐπανάληψι στὶς 7/11/1993.

Ἡ Ε.Ρ.Α. 3 στὶς 15/11/1993, μετέδωσε τρίτη συνέντευξι τοῦ Μιχαὴλ Μακρῆ μὲ θέμα τὴν ἀκολουθία τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, καθὼς ἐπίσης μίλησε καὶ γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόδημο.

Ἡ Ε.Ρ.Α. 3 στὶς 22/11/1993, μετέδωσε τέταρτη συνέντευξι τοῦ Μιχαὴλ Μακρῆ, πού μίλησε γιὰ τὴν Χορωδία του, γιὰ τίς δραστηριότητές του, καθὼς καὶ γιὰ τὰ μελλοντικά του σχέδια.

Ὁ Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας, 91,2 FM, στὶς 24/11/1993, μετέδωσε ὕμνους τῆς κασέτας τῆς Ἁγίας Σκέπης.

Τέλος ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστικὴ Βυζαντινὴ Χορωδία, ὕστερα ἀπὸ πρότασι τῶν μελῶν τῆς τὴν ὁποία ἀπεδέχθησαν ὅλα τὰ μέλη τῆς, πῆρε τὴν σημαντικὴ ἀπόφασι ἐκτός ἀπὸ τίς συναυλίες ἐκδηλώσεις καὶ ἡχογραφήσεις κ.λ.π., νά ψάλλη σ' ἓνα Ναὸ ἔχουσα ὡς ἔδρα τῆς τὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοίμησης τῆς Θεοτόκου Ἀνθούπολης, κάθε Κυριακὴ, πρῶτον γιὰ τὴν διάδοσι τῆς μουσικῆς καὶ δεύτερον γιὰ τὴν τεχνικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ τῆς τελειοποίησης.

Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν αὐτὴν μετέδωκε τὸν χορὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Σκέπης Κερατέα Ἀττικῆς, στὴν ἀγρυπνία τῆς πανήγυρης τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1993.

13 Δεκεμβρίου 1993 ἔψαλλε στὸν Ἱ. Ναὸ Κοίμησης Θεοτόκου στὸν Τσακὸ Ἀγ. Παρασκευῆς ὅπου κατενθουσίασε τόσο τὸν Ἱερέα τοῦ Ναοῦ ὅσο καὶ τοὺς παρευρεθέντας πιστοὺς.

19 Δεκεμβρίου 1993, πραγματοποιήσε Βυζαντινὴ μουσικὴ συναυλία, μὲ ὕμνους Χριστουγέννων, στὴν αἴθουσα συναυλιῶν, τοῦ Ἐθνικοῦ Ὡδεῖου Ἡρακλείου.

25 Δεκεμβρίου 1993, ἔψαλλε στὴν μεγάλη ἀγρυπνία τῶν Χριστουγέννων, στὸν Ἱ. Ναὸ Κοίμησης Θεοτόκου Ἀνθούπολης, μὲ τὴν δέουσα μεγαλοπρέπεια καὶ κατάνυξι τῆς ἡμέρας.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΣΑΛΑΜΙ- ΝΟΣ

Ἡ δημοσιευομένη φωτογραφία, δίδει το μέγεθος τῆς ἀναγειρομένης Ἐκκλησίας ἡ ὁποία ἐντὸς ἑννεαμήνου, χάριτι τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἔφθασε τὰ θαυμαστά αὐτὰ ἐπιτεύγματα.

Τό Τέμπλον, τὰ Στασίδια, Ἑδράνα καθημένων, ἠλεκτρικαὶ ἐγκαταστάσεις κ.ἄ. ἀναμένουν φιλακολούθους Δωρητάς.

Ὁφείλομεν νά συγχαρῶμεν τοὺς Σαλαμίνιους, καθὼς ἐπίσης καὶ αὐτοὺς τοὺς γενναίους ὀλίγους Δωρητάς, οἱ ὁποῖοι μέ ἔνθεον ζῆλον παρακολουθοῦν κάθε δυνατὴν λεπτομέρειαν τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1993 ἐπανηγύρισε ἡ Ἐκκλησία τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος στὴν Σαλαμίνα μέ ἐξαιρετικὴ πληρότητα ἐκκλησιάσματος καὶ φίλων δηλ. μέ ἄλλα λόγια ὄχι μόνον μέ Σαλαμίνιους ἀλλὰ μέ Γνησίους Ὁρθοδόξους ἀπ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν.

Τὸν οἰκείον Μητροπολίτην κ.κ. Γερόντιον ἐξεπροσώπευσεν ὁ ἐκ Θεσ/νίκης Μητροπολίτης κ. Εὐθύμιος συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχ/την π. Πολύκαρπον Μπεγγιν, πρεσβυτέρου π. Περιάνδρου Ἀθανασάκου καὶ τοῦ ιεροδιακόνου π. Γρηγορίου Ταυλαρίου. Ὁ ἅγιος Θεσ/νίκης μέ Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν ἐχοροστάτησεν καὶ ἠύλγησε τοὺς ἀρτοὺς τῆς πανηγυριζούσης Ἐκκλησίας μέ δεξιούς ιεροψάλτας τὸν κ. Ἰωάννην Συμεωνίδην καὶ τὸν κ. Ἰωάννην Περδικούρην τὸν δέ ἀριστερόν χορόν εἶχε, ὅπως πάντοτε, ὁ κ. Ἰωάννης Σουλιώτης. Οἱ ἅγιοι Ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας μέ ἰδιαίτεραν φροντίδα εἶχαν ἐτοιμάσει τὰ τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως κατὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν ὠμίλησεν μέ ἰδιαίτεραν ἀγάπην ὁ χοροστατῶν ἱεράρχης τῆς Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος.

Μετά τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐπηκολούθησε καὶ λιτάνευσις τῆς ἁγ. εἰκόνος μέ ἐπικεφαλῆς τοὺς προαναφερθέντας τοῦ ἱερατείου καὶ ὅλου τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς πολὺ ἱκανὴ ἀπόστασι, μέχρι τῆς Ἀστυνομίας ὅπου ἐγένετο ἐκτενὴς δέησις.

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει τὰς θερμὰς τῆς εὐχᾶς ὅπως κάθε χρόνο λαμβάνει χώρα αὕτῃ ἡ πανήγυρις. Στὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ἐπηκολούθησε τράπεζα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου ἀρχιμ. π. Πολυκάρπου ὅπου παρεκάθησαν, τὸ ἱερατεῖον καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ Ἐκκλησιάσματος, ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΝ ΚΟΡΟΠΙΩ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ ἁγ. Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Στεφάνου, ἐπανηγύρισεν ἡ Ἱερά Μονὴ Ἀγ. Μάρκου ἐν Κορωπίῳ μέ ἄκραν Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ὁ ἁγ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Χίου κ. Στέφανον καὶ σεβαστοῦ ἱερατείου, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ Σεβ. κ. Εὐθύμιος.

Μερικὰ πλήρη πούλμαν ἐκ Πειραιῶς καὶ ἀλλαχοῦ μετέβησαν εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱεράν Μονὴν ἐν Κορωπίῳ, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ κατανύξει, συμμετέσχον εἰς τὰ τῆς θείας λειτουργίας.

Μετά τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ἐπηκολούθησεν τράπεζα ἀγάπης, εἰς ἣν παρεκάθησαν οἱ ἀρχιερεῖς, τὸ ἱερατεῖον καὶ ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα, εὐχόμενοι ἐκ νέου εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἀρχιερέα, ὅπως ἐπιτελεῖ τὰ ὀνομαστήριά του, ἐν ἀπολύτῳ ὑγείᾳ καὶ χαρᾷ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΙΣ ΑΜΦΙΑΛΗΝ

Μετά μεγάλης χαρᾶς ἀναγράφομεν ὅτι ἐγένετο ἡ πανήγυρις τοῦ ἁγ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα μέ ἰδιαίτερα λαμπρότητα, εἰς τὸν φερώνυμον Ἱ. Ναόν, τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1993, ἡμέρα Δευτέραν.

Ἀφ' Ἑσπέρας ἐγένετο ὁ μέγας Ἑσπερινός μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον, (ἀναπληροῦντα τὸν οἰκείον Μητροπολίτην), καὶ τὸν Σεβ. Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Στέφανον, μετά ἱερατείου ἀποτελουμένου ἀπὸ τοὺς Ἀρχιμ. π. Γεροντίου, ιερομον. π. Θεολόγου τῶν ἱερέων π. Ἰωάννου, π. Καλλινίκου, π. Ἰωάννου, καὶ τοῦ ιεροδιακόνου π. Γρηγορίου.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν ὁ Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν Σεβ. Χίου κ. Στέφανον καὶ τοῦ ἱερατείου, ἐξετέλεσε τὰ τῆς θείας Λειτουργίας, μέ κατανυκτικὴν ἀρτοκλασίαν.

Κατὰ τὸ κοινωνικόν ὁ ἁγ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος, ὠμίλησε διὰ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ ἁγ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, μέ τὸν ὁποῖον πρέπει νά ὁμοιάσωμεν, εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην.

Μετά τὸ πέρας τῆς θείας Μυσταγωγίας, ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνος, συνοδευομένης ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐπίσης τὴν πανήγυριν ἐτίμησεν διὰ τῆς παρουσίας του, ὁ πολιτευτὴς κ. Ἱ. Τραγάκης.

Ἡ Γερόντισσα Θέκλα μετά τῆς μοναστικῆς τῆς συνοδείας, ὡς εἴθισται, ἀκόπως καὶ εὐπροσηγῶρως προσέφερεν τὰ δέοντα εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντες.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟ-ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΙ

Μέ όσους έτυχε νά ρωτήσω σχετικώς μέ τήν προετοιμασίαν τής 'Ελληνικής 'Εκκλησίας νά δεχθούν τούς Προκαληδονίους (γράφε 'Αρμενίους) εις τούς κόλπους της, οί περισσότεροι τών συζητητών είναι κεκυρηγμένοι υπέρ τής εισδοχής των έν τή 'Ορθοδοξία διότι τό μέγα έλεος του Κυρίου θά επικρατήσει διά τήν εισδοχή των. Καλά αυτό ώραίο ώς σκέψις, ότι πλησίον είναι ό Θεός, μέ τό μέγα έλεος, αλλά τίθεται τό έρώτημα εις τήν συνείδησιν του καθενός, πού εύρίσκονται αυτοί οί όποιοι άνεθεματίσθησαν από τας Ζ' Οικουμενικάς Συνόδους καί δη τής Δ' πού είναι κεραυνός κατά τής κεφαλής του Σεβήρου, Μακεδονίου καί λοιπών μεγάλων αίρετικών; 'Εάν ή όρθόδοξος συνείδησις τούς έχει τοποθετήσει εις τήν κόλασιν τότε πώς είναι δυνατόν οί κολασθέντες νά αλλάξουν θέσι καί νά γίνουν τρόφιμοι του Παραδείσου. Αυτό τό μέγα έρώτημα θέτει έντονα ή συνείδησις τών όρθοδόξων χριστιανών διά τήν βιασύνην τής επισήμου εκκλησίας νά δεχθί τούς Προκαληδονίους. Φυσικά είναι δυνατόν έφ' όσον αυτοί έν μετανοία αποπτύξουν τήν φοβεράν αίρεσιν καί δεχθούν τά ρηθέντα παρά τών μεγάλων Πατέρων ότι τότε μόνον πλησιάζουν τήν όρθοδοξίαν έφ' όσον κάνουν δήλωσιν μετανοίας. 'Αν τό προσπαθήσουν άσφαλώς καί θά γίνουν όρθόδοξοι.

2. ΣΑΤΑΝΙΣΤΕΣ - ΒΙΑ - ΕΓΚΛΗΜΑ

Διήλθομεν περί τούς δύο μήνες μέσα εις τόν φοβερόν καταγιισμόν βλέποντας ή καί διαβάζοντας όλην τήν πολιτείαν αυτών τών Σατανομόρφων ανθρώπων καί ό πιστός χριστιανός λέγει στον έαυτόν του πώς καταντάει ό άνθρωπος όταν άγνοήσει θεόν ζώντα πού βρίσκεται μόνον έν τή 'Εκκλησία τών όρθοδόξων χριστιανών. Τέτοιο φοβερόν κατρακύλισμα ανθρωπίνης υπάρξεως νά ζούν μέσα στην μαγεία τήν φοβερή σεξουαλικότητα καί τήν παρανομίαν ή όποία φθάνει τά μέτρα του συγερου έγκλήματος δέν άκούστηκε κατά τό παρελθόν. 'Αλήθεια πού κατήντησε ή 'Ελληνική πατρίς νά έκτρέφει εις τούς κόλπους της, δυστυχώς καί νέους, μέ τοιούτον δαιμονικόν παράστημα. 'Ο λαός έχει κάτι επιγραμμτικές θέσεις γιά τόν διάβολον όταν δέν έχει δουλειά. Καί πράγματι έτσι είναι έφ' όσον πατέρας σκοτώνει τό παιδί του όπως ακριβώς είδαμε τό φοβερόν έγκλημα τής 'Ερμιόνης. 'Αν δέν γυρίσουμε νά εύρεθώμεν έν τή όρθοδόξω εκκλησία καί νά προσευχηθώμεν τότε πολλά δεινά μάς επιφυλλάσει ή τιμωρία του Τριαδικού μας Θεού.

3. ΟΔΥΝΗΡΑ ΑΠΩΛΕΙΑ

'Αλλη στήλη τής Φωνής τής 'Ορθοδοξίας γράφει λεπτομερειακά διά τήν σύντομον χρονικά άπώλειαν του π. Νεοφύτου. 'Ο γράφων όμως έτυχε νά συνδεθί μαζί του τόσον έν τή 'Εκκλησία όσον καί έν τή νεοϊδρυθείση 'Ιερά Μονή του καί είχε τίς καλύτερες έντυπώσεις από τόν άνδρα μέ τόν όποιον άντήλλασε ιδέες καί θέσεις έν τή Γνησία 'Ορθοδοξία. Αύτά τά λίγα άς σταθούν νωπά άνθη πού πρέπει νά κοσμούν τό μνημείον του εκλειπόντος. Καί άς παρακαλέσωμεν τόν Κύριον νά σταθί ό δίκαιος Κριτής διά νά άκούσει ό εκλειπών από τό στόμα του Κυρίου: «Εύ δούλε αγαθέ καί πιστέ».

'Ακούσατε, διαβάσατε καί θαυμάσατε
Μπράβο Ράνσιμαν!

Στήβεν Ράνσιμαν:

4. 'Η 'Ορθοδοξία θά επικρατήσει κατά τόν 21ον αιώνα

'Η 'Ελληνική Κοινότης του Λονδίνου έτίμησε προσφάτως τόν διάσημον Βρεταννόν Βυζαντινολόγον σέρ Στήβεν Ράνσιμαν διά τας έπιστημονικάς υπηρεσίας του προς τόν 'Ελληνισμόν. 'Επί τή εύκαιρία τής έκδηλώσεως ή ηλικίας 90 έτών Βρετανός έπιστήμων, ή όποιος παρά τόν σεβασμόν του προς τήν 'Ορθοδοξίαν δέν έχει βαπτισθί 'Ορθόδοξος, ώμίλησεν εις τήν 'Ελληνικήν έκπομπήν του BBC (13-1-1994) καί έτόνισε μεταξύ άλλων τά εξής:

Κατά τόν επόμενον αιώνα ή 'Ορθοδοξία θά επικρατήσει μεταξύ όλων τών ιστορικών θρησκειών, ένώ τό μέλλον του Καθολικισμού καί του Προτεσταντισμού είναι άβέβαιον. 'Η 'Ορθοδοξία διατηρεί τά στοιχεία τής Πίστεως, ένώ αι άλλαι χριστιανικά όμολογίαί κατέπεσαν εις ξηρόν όρθολογισμόν. Μέγα σφάλμα διέπραξαν οί Δυτικοί ιστορικοί καί ή 'Αδ. Κοραής, οί όποιοι υπέτιμhsαν τήν Βυζαντινήν Αυτοκρατορίαν επιχειρούντες νά συνδέσουν κατ' ευθείαν τόν Νέον 'Ελληνισμόν μέ τήν 'Αρχαιότητα. Τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον δύναται νά διαδραματίση ήγετικόν ρόλον μεταξύ τών 'Ορθοδόξων τής Βαλκανικής καί τής 'Αν. Ευρώπης, άρκει νά μή απομακρυνθί ή έδρα του από τήν Κωνσταντινούπολιν.

Ἐπειδὴ ἀνέγνωσα εἰς τὴν «Εὐαγγελικὴ Σάλπιγ-
γα» (τοῦ Πατρίου Ρήτορος Μακαρίου 17ος αἰ.) καὶ
κατεθέλχθην, νομίζω ὅτι εἶναι πρέπον νὰ δημο-
σιευθῇ αὐτὸ στὴν Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὡς βλέπετε τὸ ἱερόν κείμενον, περὶ τῆς Γεννέ-
σεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀκρῶς
πνευματικόν, ἐκτενές καὶ ἐμπεριστατωμένον.
παρακαλῶ δὲ τὴν ἀγάπην τῶν ἀναγνωστῶν, ὅπως
ἐντρυφήσῃ, εἰς αὐτό.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Μαθθ. Κεφ. Β'

*«Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν,
εὗρον τὸ παιδίον μετὰ
Μαρίας τῆς Μητρός αὐτοῦ,
καὶ πεσόντες προσεκύνησαν
αὐτό»*

Τούτῃ εἶναι ἐκείνη ἡ περιβόητος τῆς ἐορτῆς
τῶν ἐορτῶν ἀπασῶν ἡ ἡμέρα· τούτῃ εἶναι ἡ ἀρχὴ
καὶ πηγὴ τῶν Μυστηρίων. τούτῃ τοῦ Χριστοῦ μου
καὶ Θεοῦ μου ἡ Γέννησις, τὸ μυστικόν κέντρον
τοῦ ἀπεριγράπτου κύκλου, τῆς ἐδικῆς του Θεότη-
τος, ἀφ' οὗ προέρχονται πᾶσαι αἱ γραμμαὶ τῶν
ἐδικῶν του Μυστηρίων, πάντα τὰ Πνευματικά
χαρίσματα τῆς φιλανθρώπου του καὶ ἀκενώτου
πηγῆς· τούτῃ τῆς ἡμέρας τὴν σκίαν, εἶδεν ὁ
Πατριάρχης Ἀβραάμ καὶ ἐχάρη· τούτου τοῦ
Μυστηρίου τὸ βάθος εἶναι ὅπου ἠθέλησε νὰ ἰδῇ ὁ
Ἀβραακὸς, καὶ τοῦ ἔδωσε τόνον φόβον καὶ τρό-
μον, ὥστε ὅπου μόλις ἐφθασε νὰ εἰπῇ «Κύριε εἰ-
σακήσα τὴν ἀκοήν σου, καὶ ἐφοβήθην, Κύριε
κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην τοῦτο τὸ
ὑπερφυές Μυστήριον εἶναι, ὅπου καὶ αὐτόν τόν
οὐρανοβάμονα Παῦλον ἐστενοχώρησε νὰ εἰπῇ ὡ
βάθος πλούτου, καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ, ὡς
ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα αὐτοῦ» καὶ ἀνίσως
τούς τοιούτους θεοσόφους ἀνδρας ἐξέπληξεν
καὶ ἐτρόμαξε τὸ ἀχανές τοῦτο πέλαος, τί ἠθέλα-
μεν νὰ γένη ἡμεῖς οἱ οὐτιδανοί, καὶ ἀσθενεῖς
κατὰ πάντα; ναί, δὲν ἀρνοῦμαι ἐκεῖνο ὅπου ἡ Θεο-
λόγος εἶπε φωνή· «ὅτι πείθει πολλούς ὁ ἔρως
ἄττειν ὑπὲρ τὸ μέτρον»· τὸ ὁμολογῶ ὅτι ὁ πόθος
ἀναγκάζει καθένα νὰ λέγῃ, διέλθωμεν ἕως
Βηθλεέμ, ἀλλὰ τί θέλομεν γένῃ ὅταν ἰδοῦμεν εἰς
τὴν Βηθλεέμ τὸ ὄντως καινόν θέαμα· ἡλιον
συσκιαζόμενον, πῦρ πεπηγὸς τῇ ψυχρότητι, βρέ-
φος τῶν παλαιῶν ἡμερῶν, τὴν ἀπειρίαν πεπερα-
σμένην· πτωχήν, τὴν ὄντως πλουσιότητα· τί θέλο-
μεν εἰπεῖ, ὅταν ἰδοῦμεν τὴν ὡραιότητα μεταμορ-

φουμένην, τὴν μακαριότητα τοῦ παραδείσου ἀλ-
γοῦσαν, τὸν ἀνενδεῆ θεληματικῶς πτωχεύσαντα,
ἵνα ἡμᾶς πλουτήσῃ, γυμνόν τοῦ βασιλικοῦ διαδή-
ματος, διὰ νὰ χάρισῃ εἰς ἡμᾶς τὸν Στέφανον τῆς
βασιλείας του ποῖα φρίκη, ποῖος τρόμος ἠθελε
μᾶς περιλάβῃ; ὅταν σκύψωμεν μέσα εἰς τὴν φάτ-
νην, νὰ ἰδοῦμεν τὸν προελθόντα ἐκ τῆς κοιλίας
τῆς Παρθένου Υἱόν, ὡς νυμφίον ἐκ παστάδος,
στολισμένον ὄχι μὲ ξένην στολὴν καὶ ἐπέισακτον,
μὲ χρυσόν, μὲ λίθους, καὶ σηνικά ἱμάτια, κατὰ τὴν
συνήθειαν τῶν ἐπιγεῖων βασιλέων, ἀλλὰ μὲ τὴν
ἐδικὴν του φυσικὴν μακαριότητα, ἐκεῖνοι μὴ ἔχο-
ντες ἰδίαν στολὴν, ἀπὸ τὰ ἱμάτια τὴν δανεῖζονται.
Ἀλλὰ τοῦτος λάμπων μὲ τὰ ἐδικὰ τοῦ, δὲν δέχε-
ται τὰ ξένα. Ἀλλὰ ποῖα λαμπρότης τούτῃ; ὅποιον
ἀξίωμα; νὰ ὑμνῇται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, νὰ προσκυ-
νῇται ὑπὸ τῶν ποιμένων, καὶ τὸ χαμερπές τῆς κλί-
νης, νὰ μὴν σμικρύνῃ τὴν μεγαλειότητα, μάλιστα
δὲ σημεῖον ἀκροτάτης μεγαλειότητος, τὸ καὶ ἐν
τοῖς οὐτιδανοῖς λάμπειν. Τὰ περὶ τῶν βασιλέων
λαμπρά, μεγαλειότης εἶναι τῶν θησαυρῶν, καὶ
οὐχὶ τῶν βασιλέων ποῖα ἔκστασις, ποῖος φόβος
θέλει μᾶς περιλάβῃ, ὅταν ἰδοῦμεν τὸ μικρόν
αὐτὸ βρέφος ἐν Βηθλεέμ, ὅπου μὲ τὴν ἐδικὴν του
Γέννησιν τεχνεῖται τῆς φθορᾶς ἡμῶν τὸν θάνα-
τον; μὲ τὰ σπάργανα τὴν λύσιν τῶν πολυκαιρινῶν
μας δεσμῶν; μὲ τοὺς πόνους τὴν χαρὰν ἡμῶν καὶ
τὴ μακαριότητα; ταῦτα καὶ ἄλλα μυρία βλέποντες
μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πενιχρόν σπήλαιον, τί ἄλλο ἠθέ-
λαμεν εἰπῇ, παρά, ὡ χαριέστατοι κλαθμυρισμοί,
διάμέσου τῶν ὁποίων αἱ αἰῶνιοι θλίψεις ἀπὸ ἡμᾶς
ἐφυγαδεύθησαν· ὡ πολῦτιμα σπάργανα, μὲ τὰ
ὁποῖα αἱ ἀκαθαρσίαι ἡμῶν ἐκαθαρίσθησαν· ὡ
μακαριώτατον σπήλαιον, θέατρον μυστικόν, ἐν ᾧ
θριαμβεύει ὁ ἔρως τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους· ὡ
μακαριωτάτη φάτνη, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ὄχι
μόνον ἀνεκλίθη, ἀλλὰ καὶ εὐρέθη ὁ ἄρτος τῆς
ζωῆς καὶ μὲ ποῖαν γλώσσαν, νὰ ὑμνήσω τὰ θαυμά-
σια ὅπου ἐφάνησαν εἰς ἐσένα σήμερον; μὲ ποῖον
νοῦν, νὰ συλλογισθῶ ταῦτέπρ νοῦν ἀνθρώπινον,
καὶ ἀγγελικὴν ἐννοιαν, ὅπου ἐτελεσιουργήθησαν
μέσα εἰς τὸ ἐδικόν σου ἐργαστήριον; δὲν μοῦ
ἀπομένει ἄλλος νοῦς, ἄλλη γλώσσα παρά ἐκεῖνος
ὅπου ἠθέλεν εὐδοκίση νὰ μοῦ δοθῇ, τὸ βρέφος
ὅπου ἀνεκλίθη ἐπάνω εἰς τὸ ἐδικόν σου ἔδαφος,
διὰ νὰ παραστήσω, ὅτι ἡ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου
γέννησις εἶναι, ὄχι μόνον τῶν Μυστηρίων ἀπά-
ντων τὸ ὑψηλότερον, ἀλλὰ καὶ παρά πᾶσιν ἀκατα-
νόητον.

Εἶναι ὅσον Μυστηριώδης, τὸσον ἀναγκαῖα εἰς
τὴν ὑπόθεσίν μας, ἐκείνη ἡ ὁπτασία ὅπου ὁ
Πατριάρχης Ἀβραάμ εἶδε, κοντὰ πρὸς τὸ βράδυ
ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὅπου ἐπρόσφερεν εἰς τὸν

ἅγιον Σαββαῶθ τὰς θυσίας ὅπου τὸν ἐπρόσταξεν. «Εἶδε μίαν φλόγα πυρός, καὶ ἓνα καμίνιον ὅπου ἀναψεν ἐκεῖ τριγύρου εἰς τὰς θυσίας του· ἐπεὶ δὲ ἥλιος ἐγένετο πρὸς δυσμὰς φλόξ ἐγένετο, καὶ ἰδοὺ κλίβανος καπνιζόμενος, καὶ λαμπάδες πυρός» (Γένεσις Κεφ. ιε'). Μυστηριώδης τούτη ἡ ὁπτασία καθὼς εἶπα καὶ δυσνόητος, ἐπειδὴ τίς ἀπὸ ἡμᾶς ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὅτι ἐκείναις αἱ φλόγες, ἐκείνη ἡ κάμιнос τοῦ πυρός, ἐπροεικόνιζον τούτης τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τὸ Μυστήριον; καὶ ὅμως ἔφθασε νὰ τὸ εἰπῇ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Κύριλλος. (Βιβλ. β' εἰς τὴν γέννησιν) ὅτι τὸ πῦρ ἐκεῖνο, ἦτον τύπος τῆς θεότητος. Τὰ περὶ τὴν θυσίαν ὅπου ἐπρόσφερον ὁ Ἀβραάμ εἰς τὸν Θεόν, ἦτον τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκατῆλθε τὸ πῦρ τῆς θεότητος· εἶπα πῶς συμβάλλει τούτη ἡ ὁπτασία εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας, διότι ἀνίσως καὶ ἐκεῖνο τὸ πῦρ ὅπου ἐκατέβη εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Ἀβραάμ, ἦτον τύπος τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, τίνος ἔνεκεν ἐφάνηκε δύο λογίων; καὶ λαμπάδες πυρός, καὶ κλίβανος καπνιζόμενος; ἀποκρίνεται ὁ ἴδιος Κύριλλος, ὅτι τοῦτο τὸ Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ αἰρετικούς, δίδει τὴν ἀσβεστον ἐκείνην κάμινον τῆς αἰωνίου κολάσεως· εἰς δὲ τοὺς πιστοὺς καὶ εὐσεβεῖς, γίνεται λαμπὰς πυρός φωτίζουσα, καὶ ὁδηγοῦσα αὐτοὺς εἰς τὰ κρείττονα. Τούτη ἡ λαμπὰς, αὕτη ἡ χάρις λοιπὸν ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἑορτὴν, μᾶς δίδει κάποιαν παρηγορίαν, καὶ ἀναψυχὴν εἰς τὸ νὰ δυνηθοῦμεν ὄχι μόνον με σιωπὴν, ἀλλὰ καὶ μέ λόγον νὰ ὑμνήσωμεν τοῦτο τὸ Μυστήριον. Καὶ διὰ τοῦτο μέ τὴν βοήθειαν αὐτῆς τῆς λαμπάδος καὶ τοῦ φωτός, ἔλα νὰ ἰδῇς κατὰ τίνα τρόπον λέγουσιν οἱ Θεολόγοι, βαθύτερον καὶ ὑψηλότερον τοῦτο τὸ Μυστήριον ἀπὸ κανένα ἄλλο ἐρευνήσον ὅλην τὴν Θεϊαν Γραφήν, δὲν θέλεις εὕρει ἄλλο δυσκολώτερον νόημα, ὡσάν ἐκείνην τὴν ἔνωση τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτοῦ θαμβώνεται ὁ νοῦς, καὶ χάνει τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ πῶς τὰ τρία εἶναι ἓν, καὶ τὸ ἓν τρία; κατὰ τὰς ὑποστάσεις, καὶ τὰ πρόσωπα μερίζεται ἀχωρίστως, καὶ κατὰ τὸ ταυτὸν τῆς φύσεως καὶ τῆς οὐσίας, ἐνώνονται ἀσυγχύτως καὶ ὅμως θέλεις ἰδῇ εἰς τοῦτο τὸ Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τρεῖς ἐνώσεις Μυστηριώδεις καὶ θαυμαστάς, (Ὅρα τὸν Αὐγουστῖνον εἰς τὴν Γέννησιν) καὶ τοιαύτας ὅπου οὔτε ἐγίναν ποτὲ οὔτε θέλουν γένει μία Θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, ἄλλη Μητὴρ καὶ Παρθένου. Τρίτη, πίστewς καὶ καρδίας ἀνθρώπου. Πρώτη ἔνωσις φοβερὰ καὶ ἀκατανόητος· πῶς ὁ ἐνυπόστατος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἡ λογικὴ ψυχὴ, καὶ τὸ πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ἓν

συνῆλθον πρόσωπον, ὥστε ὅπου τὰ τρία νὰ εἶναι ἓν, καὶ τὸ ἓν Τρία οὐκ ἔν συγχύσει τῶν οὐσιῶν, ἀλλ' ἐν μιᾷ ὑποστάσει τῆς θεότητος. αὕτη ὑπερτελεστάτης ἔνωσις. Δευτέρα, Μητὴρ καὶ Παρθένος· καὶ αὕτη θαύματος ἀξία καὶ ἀκατανόητος· ἐπειδὴ ἀπὸ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη τοιοῦτον παράδοξον τέρας, νὰ εὐρίσκεται εἰς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον καὶ Παρθενία καὶ Γέννησις. Τρίτη ἔνωσις, ἡ πίστις καὶ ἡ καρδία ἀνθρώπου· καὶ τούτῃ ἐνδογενὴς καὶ ἀφανής· πλὴν μεγάλη καὶ θαυμαστή, ἐπειδὴ δὲν εἶναι μικρὸν θαῦμα, νὰ πιστεῦῃ ἡ καρδία, ὅτι Θεὸς ἀνθρωπος ἐγίνε, καὶ ἡ γεννήσασα Μητὴρ, Παρθένος καὶ ἦν, καὶ ἔστι καὶ ἔσται. Τοῦτο εἶναι ὡσάν νὰ βλέπῃς πλάτος στενόν, τὸ μήκος βραχύ, τὸ ὕψος χαμηλόν, βάθος ὑπτιον, φῶς ἀλαμπές, τὸ ὕδωρ διψῶν, τὸν ἄρτον πεινόντα, καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα, μέσα εἰς τοῦτο τὸ βαθύ καὶ ἀκατάληπτον θεωροῦνται Μυστήριον. Ἐδῶ βλέπεις τὴν σοφίαν τὴν ὄντως, ὡσάν νὰ ἀπορῇ. Τὴν ἀνδρείαν νὰ ἀσθενῇ τὸν Θεόν νὰ θηλάζῃ βλέπεις αὐτὸν θηλάζοντα, ὅμως Ἀγγέλους ἀναψύχοντα κλαυθυρίζοντα, ἀλλὰ ἀθλίους παραμυθοῦντα, βλέπεις τὴν ὄντως χαράν, θλιβομένην τὸ θάρρος, νὰ φοβᾶται τὴν σωτηρίαν, νὰ πάσχη, τὴν ζωὴν νὰ ἀποθνήσκῃ καὶ τὸ μεγαλύτερον, βλέπεις θλίψιν χαροποιουσαν, φόβον ὅπου δίδει θάρρος. Πάθος ὅπου σῶζει θάνατον, ὅπου ζωοποιεῖ, ἀσθένειαν ὅπου ἐνδυναμώνει· βλέπεις πόσῃ ἀπορίαν ἀνοίγουν εἰς τὸν νοῦν, τοῦται αἱ τρεῖς ἐνώσεις τοῦ Μυστηρίου, τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας; βλέπεις πῶς θαμβώνεται ὁ νοῦς ἐδῶ, καὶ ὅλος χάνεται, καθὼς καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν πανσέβαστον καὶ ἀκατανόητον ἔνωση τῆς Ἀγίας Τριάδος;

Στάσου μέ θάρρος, νὰ θεωρήσῃς τὰ αὐτὰ πλατύτερον· κατὰ τόσους τρόπους εἶναι πηγὴ τῶν Μυστηρίων, τούτῃ ἡ Χριστοῦ Γέννησις καὶ τῶν Θαυμάτων. α' ὅτι Παρθένος χωρὶς νὰ φθεῖρῃ τὴν Παρθενίαν ἐγέννησε. β' Πνεῦμα Ἅγιον ἐπισκιάσαν τὴν Παρθένον, τὸ σῶμα τοῦ Βρέφους ἀπὸ τὰ Παρθενικά της αἵματα, ὡς ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τέλειον ἀπεκατέστησε· καὶ εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν μέ ψυχὴν λογικὴν τὸ ἐμψύχωσε. γ'. εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τῷ ἐνυποστάτῳ τοῦ πατρὸς λόγῳ συνυπέστη. δ'. ὁ Θεὸς ἀνθρωπος ἐγίνε. ε'. Βρέφος σοφία πάσῃ πεπληρωμένον. στ' καθαρῶτατον ἀπὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, μέ χάριν δὲ πᾶσαν στολισμένον, καὶ ἡ Παναγία ψυχὴ τοῦ Βρέφους εὐθύς ὅπου ἐδημιουργήθη, καὶ τὴν θεϊὰν φύσιν ἐβλεπε καὶ ἐπεριχαίρετο ποῖα ποτὲ ἄλλα τοιαῦτα τέρατα καὶ θαύματα εἶδεν ὁ κόσμος ὡσάν ἐτοῦτα; εἶδεν ἓνα καιρὸν θέλεις μοῦ εἰπῇ

τουτον τόν ἥλιον, ὅπου ἐκράτησε τήν κίνησίν του ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ· καί πάλιν εἰς τόν καιρόν τοῦ Ἑζεκία ὅπου ἀνεπόδησεν ἀλλά τώρα βλέπε τόν Θεόν τόν νοητόν ἥλιον, ὅπου ἐταπείνωσεν ἐαυτόν τόσον, ὅπου νά κείτῃται εἰς ἓνα σπήλαιον ἐσπαργανωμένος· εἶδε ποτέ ἡ φύσις καί ἐφριξε, Βάτον μέσα εἰς τό πῦρ καιομένην, καί τήν βλάστησιν ἔχουσαν ἀκαυστον ἀλλά τώρα βλέπε σύ τό παραδοξότερον, Παρθενίαν Μητρός εἰς τήν σύλληψιν ἀφθορον, καί εἰς τήν Γέννησιν παντάπασιν ἄσυλον· εἶδε ποτέ ράβδον κατάξηρον τοῦ Ἀαρών, αὐτομάτως καί ἀνευ ἐπιμελείας τινός ἀνθρωπίνης βλαστήσασαν, καί καρποφορήσασαν τά μυστικά κάρυα. Ἀλλά τώρα βλέπε σύ τήν ἀπόγονον τοῦ Ἰεσσαί μυστικήν ράβδον, ἔξω πάσης ἐνεργείας ἀνθρωπίνης, τόν ἐπέραστον καί γλυκύτατον τῆς Παρθενίας καρπόν καρποφορήσασαν. Καί τί νά λέγω τά περισσότερα; ἀνίσως ἐφάνη πρᾶγμα ὑπερφυσικόν, καί Μυστηριώδες ἡ ράβδος τοῦ Μωϋσέως νά μεταβληθῇ εἰς ἓνα ὄφιν, νά, τό Μυστηριωδέστερον καί ὑπερφυσικώτερον ὅπου φαίνεται σήμερον, ὁ Θεός ὁμοιωθεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατὰ πάντα, πλην τῆς ἁμαρτίας ἀνίσως ἐφάνη πάντα, πλην τῆς ἁμαρτίας ἀνίσως ἐφάνη πρᾶγμα παράδοξον, ἡ ἐρυθρά θάλασσα νά ἀνοιχθῇ, καί νά κλεισθῇ εἰς τήν διάβασιν τοῦ Ἰσραήλ, νά, τό θαυμασιώτερον, ὁ Χριστός Γεννᾶται καί ἡ Μητέρα τῆς Παρθένου φυλάττεται κεκλεισμένη καί ἀφθορος. Ἀνίσως ἐφάνη ὑπερφυσικόν ἔργον, τό Μάννα ἐξ οὐρανοῦ φερόμενον, νά, τό ὑπερφυσικώτερον, ὁ λόγος τοῦ πατρὸς ἐξ οὐρανοῦ εἰς τόν κόλπον τῆς Παρθένου κατερχόμενος ἀχώρητον εἰς ἀνθρώπινον νοῦν. Ὁ Ἡλίας πῶς μέ ἄρμα πύρινον, καί μετὰ σαρκός νά ἀνεβαίνει εἰς τόν οὐρανόν, πλέον ἀκατανόητον ἢ ἀνθρώπινος φύσις εἰς τό ὕψος νά ἀναβιβασθῇ τῆς θεότητος· δικαίως λοιπόν λέγεται ὅτι πάντα δύναται ὁ Θεός ποιῆσαι, καί μεταποιῆσαι εἰς τό κρεῖττον, πλην τριῶν τούτων, τήν σάρκωσιν λέγω τοῦ Ὑιοῦ του, καί τήν Μητέρα, καί τήν μακαριότητα τῶν δικαίων. Δέν δύναται ὁ Θεός νά κάμῃ ἄλλον ἀνθρώπον καλλιωτέραν, παρά ὅπου εἶναι ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Οὔτε Μητέρα ἄλλην καλλιωτέραν, ἀπό τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Οὔτε μακαριότητα ἄλλην τελειωτέραν, ἀπό ἐκείνην τῶν δικαίων· ὥσάν ὅπου αὐτά τά τρία ἔχουσι κάποιαν ἀξίαν ἀπειρον, ἐκ τοῦ ἀπείρου ἀγαθοῦ, ὁ ἐστίν ὁ Θεός· καί κατ' αὐτό δέν εἶναι δυνατόν νά γένη ἄλλο τί καλλιώτερον ἀπό αὐτά.

Θεωρεῖς πόσα καινά; πόσα ἀκατανόητα Μυστήρια, περιέχει τοῦτο τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τό Μυστήριον; καί πῶς λοιπόν νά μὴν εἶναι εἰς τήν φύσιν ἀχώρητον, καί εἰς τόν νοῦν ἀκατά-

ληπτον αὐτό, ὅπου ὁ λόγος τῆς φύσεως δέν τό εὐρίσκει, ὁ νοῦς δέν τό δέχεται; τό τρέμει ὁ οὐρανός, ἡ γῆ ἐξίσταται, τά κτίσματα θαυμάζουσι, πῶς νά καταληφθῇ τό ἀπόρρητον, τό ἀγνωστον, τό μόνον ἀπερίγραπτον, τό κεκλεισμένον καί ἀνεξηρεῦνητον Μυστήριον. Τοιοῦτον, ὅπου διὰ νά τελειωθῇ δέν ἐμεσολάβησε, δέν ἐσυνήργησεν λέγω νά τό τελειώσῃ ὁχι ἐνός Ἀγγελικοῦ τάγματος δυνάμεις, ἀλλ' οὐδέ πάντων τῶν Ἀγγέλων ἡ δυνάμεις, εἰς ἓν ἐνωμένη δέν ἦτον δυνατή νά τελειώσῃ τοιοῦτον ὑπερφυές, καί παράδοξον πρᾶγμα. ἀλλ' ὅλη αὐτή ἡ τριάς, ὅλη ἡ παντοδύναμος Θεότης, ἐσυνήργησε νά τελειωθῇ τοῦτο τό Μυστήριον. Φιλοσοφοῦσι πολλά ἐπάνω εἰς τό ἀξιοθαύμαστον δημιουργημα τοῦ Θεοῦ τῶν οὐρανίων, ἀλλά τόσον εἶναι δυσνόητον τό ὑποκείμενόν του καί σχεδόν ἀκατάληπτον, ὥστε ὅπου ὁ ἓνας ἀπό ἐκείνους, ὅπου τό ἐξετάζουσιν ἀναιρεῖ τόν ἄλλον, καί οὐδεὶς ἕως τήν σήμερον βεβαίως ἀποφαίνεται τί ἐστίν οὐρανός, καί τί τό ὑποκείμενόν του, ἐκ ποίας ὕλης, καί πόσοι οὐανοί, καί τί τά ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, καί ὁποῖον τῶν ἀστέρων, ἢ τοῦ ἡλίου. Ἀπορίαι καί ζητήματα εἰς αὐτό μυρία, καθὼς εἰς τά ἄλλα κτίσματα, καί εἰς τὰς διαφοράς καί κοινότητας ὅπου μέ ἓναν λόγον πάντα ἐδημιουργήθησαν· καί λοιπόν τί θέλομεν εἰπεῖ διὰ τοῦτο τό Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας; ὅπου αὐτή ἡ Ἁγία Τριάς ὅλη ἐτελειώσε, καθὼς μᾶς τό κηρύττει τῆς Γενέσεως ὁ λόγος (Γεν. Κεφ. ιη') ἐκεῖ μίαν φοράν ἀνασηκώνοντας τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ Ἀβραάμ, εἰς τόν οὐρανόν, νά, βλέπει εὐθύς, καί στέκονται ἀπό πάνω του τρεῖς ἄνδρες· ἀναβλέψας δέ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ εἶδε· καί ἰδοὺ τρεῖς ἄνδρες ἐστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ. Διὰ τί, λέγουσιν οἱ Θεολόγοι, ἐκεῖ ὅπου ἐμελλε νά γεννηθῇ ὁ Ἰσαάκ, φαίνεται τό Μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος; διότι ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ· εἰς τοῦ ὁποίου τήν σάρκωσιν ὅλη ἡ Ἁγία Τριάς ἐσυνήργησε. Καί παραδειγματίζουνσιν αὐτήν τήν ἀλήθειαν οἱ διδάσκαλοι μέ τήν κιθάραν τρία φαίνονται εἰς αὐτήν, ἡ τέχνη, ἡ χεὶρ, καί ἡ χορδή. Ἡ τέχνη διδάσκει, ἡ χεὶρ ἅπτεται, ἡ χορδή δίδει τό μέλος. Καί τά τρία ἐπίσης ἐργάζονται. Ἀλλ' οὔτε ἡ χεὶρ οὔτε ἡ τέχνη ἠχοῦσιν, ἀλλά μόνη ἡ χορδή. Οὕτω καί ἐδῶ εἰς τό Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας. Οὔτε ὁ Πατήρ, οὔτε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔλαβον σάρκα, καί ὁμως ἐπίσης καί τά τρία ἐργάζονται· ἀλλά εἰς τόν Υἱόν μόνον ἀποδίδεται ἡ ἀνάληψις τῆς σαρκός, καθὼς εἰς τήν χορδήν ἡ μελωδία τῆς κιθάρας. Βλέπεις πῶς εἶναι καί τῶν τριῶν ἔργον; καί πῶς λοιπόν νά μὴν εἶναι φοβερόν καί ἀκατανόη-

τον τοῦτο τό Μυστήριον. Πλήν ὅς εἶναι δεδοξα-
σμένον τό ὄνομα τοῦ μεγάλου πατρός Βασιλείου
εἰς αἰῶνας αἰώνων, ὅπου μᾶς ἔδωκε μέγαν φῶς
εἰς τοῦτο τό πολύ σκότος τῆς ἀκαταληψίας, ἐκεῖ
ὅπου λέγει, θέλεις νά μάθης πῶς ἐν σαρκί ἡ Θεό-
της; βλέπε τό πῦρ πῶς εἰσέρχεται εἰς τόν σίδη-
ρον, ὄχι μεταβατικῶς ἀλλά μεταδοτικῶς. Δέν
μεταβάλλεται τό πῦρ εἰς τόν σίδηρον, ἀλλά μένο-
ντας εἰς τήν οἰκειάν φύσιν, μεταδίδει ἀπό τήν
δύναμίν του εἰς τόν σίδηρον, καί οὔτε σμικρύνε-
ται μέ τήν μετάδοσιν, καί ὅλον πληροῖ τόν σίδη-
ρον ὅπου τό μετέχει· κατὰ τοῦτον τόν τρόπον καί
ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐκένωθη ἐξ αὐτοῦ, καί
ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, δέν ἐμεταβλήθη, καί ὁ λόγος
σάρξ ἐγένετο, δέν ἐμεινεν ἔρημος ὁ οὐρανός
τοῦ συνέχοντος, καί ἡ γῆ εἰς τοὺς κόλπους τῆς
τόν οὐράνιον ὑπεδέχeto· μή νοήσης λέγει κατὰ-
πτωσιν Θεότητος, διότι δέν μεταβαίνει ἐκ τόπου
εἰς τόπον, καθώς τά σώματα· μή λογιάζης πῶς νά
ἐμεταβλήθῃ εἰς σάρκα ἡ Θεότης, διότι ἀτρεπτον
τό ἀθάνατον. Δέν ἐγέμισεν ἀπό τήν σωματικὴν
ἀσθένειαν ὁ Θεός λόγος, ἀλλά καθώς τό πῦρ δέν
μεταλαμβάνει ἀπό τὰ ἰδιώματα τοῦ σιδήρου,
μόνον δίδει τὰ ἐδικά του, λαμπρύνεται ὁ σίδηρος,
ὁμῶς δέν μαυρίζεται τό πῦρ, αὐτός γίνεται φλο-
γερός καί δέν ἀποψύχει τήν φλόγα, οὕτω καί ἡ ἀν-
θρωπίνη τοῦ Κυρίου σάρξ, αὐτή μετέσχε τῆς θεό-
τητος, καί ἀπό τήν ἀσθενείαν τῆς δέν ἔδωκεν εἰς
τήν θεότητα· ὦ τί ὠραιότατον τοῦτο τό παράδειγ-
μα. Καί πλέον ὠραιότερα τὰ παραδείγματα ἐκεῖ-
να, μέ τὰ ὅποια ἐβάλληκε τό βασιλικόν ἐκεῖνο
στόμα νά φανερώσῃ καί τό ἀποτέλεσμα, καί τόν
τρόπον αὐτῆς τῆς ἐνεργείας, λέγωντας, καθώς
τό εὐρισκόμενον σκότος μέσα εἰς τόν οἶκον, μέ
τόν ἐρχομόν τοῦ φωτός λύεται, τέτοιας λογῆς ὁ
κατεξουσιάζων τήν ἀνθρωπίνην φύσιν θάνατος
τῇ παρουσίᾳ τῆς Θεότητος ἠφανίσθη. Καί ἄλλο,
καθώς τό πάθος ὅπου γίνεται ἐπάνω εἰς τὰ νερά,
στέκεται καί τὰ κυριεύει εἰς ὅσον καιρόν εἶναι νύξ
καί σκιά, ἀλλ' ὅταν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀναλύεται
καί ὁ παγετός μέ τήν ἀκτίνα αὐτοῦ τοῦ ἡλίου, τοι-
ουτρόπως ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος μέχρι τοῦ ἐρ-
χομοῦ τοῦ Χριστοῦ· ἐπειδὴ δέ καί ἐφάνη ἡ χάρις
τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, καί ἀνέ-
τειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, κατεπόθη ὁ θάνα-
τος εἰς νίκος, τῆς ἀληθινῆς ζωῆς τήν ἐπιδημίαν
οὐκ ἐνεγκών. Ὡ ἐνέργειαι θαυμασταί, ὦ παρα-
δείγματα ὄντως μεγάλου Βασιλείου γεννήματα,
παραστατικά τῆς ἐνεργείας τοιοῦτου Μυστηρίου.

Δέν εἶναι δεύτερα οὔτε ἀξια καταφρονήσεως,
καί ἐκεῖνα ὅπου γράφει δι' αὐτήν τήν ὑπόθεσιν,
καί ὁ ἀδελφός τούτου τοῦ διδασκάλου ὁ τῶν Νυσ-
σαέων Φωστήρ. Ὅταν λέγῃ, ὅρας ἐπὶ τό ἀκρότα-
τον μῆκος προελθοῦσαν τήν νύκτα; βλέπεις

πόσον αὐξησεν ἡ νύξ εἰς τοῦτον τόν καιρόν τοῦ
χειμῶνος, καί τώρα ἐστάθῃ ἀπό τοῦ νά αὐξάνεται,
καί γυρίζει ὀπίσω; συλλογίσου πόσον αὐξησεν, ἡ
πονηρὰ νύξ τῆς ἁμαρτίας, εἰς πόσον μεγαλεῖον
κακίας ἐφθασεν, εἰς πόσας ἐπινοίας σατανικὰς
ἐπροχώρησε. Καί σήμερον ἀνεκόπη τῆς ἐπὶ
πλεῖον νομῆς. Σήμερον πρὸς ἀφανισμόν καί ἐρη-
μωσιν βιάζεται· βλέπεις τήν ἀκτίνα τοῦ φωτός
πῶς εἶναι στερεωτέρα, καί τόν ἥλιον ὑψηλότερον
ἀπὸ πρότερον; συλλογίσου τοῦ ἀληθινοῦ φωτός
τήν παρουσίαν ὅπου ἐφώτισε μέ ταῖς ἀγγελικαῖς
ἀκτίναῖς πᾶσαν τήν οἰκουμένην· καί ἐπειδὴ ὁ τῆς
δικαιοσύνης ἥλιος ὁ Χριστός, ὅλην τήν πονηράν
σκοτόμαιναν τοῦ διαβόλου ἔκοψε καί ἐσβύσε δι'
αὐτῆς τῆς ἡμετέρας φύσεως, ἐπιλάμπει τῇ φύσει,
ἐν ἣ τό πεπτωκός ἀνεγίγερται τό ἐκπολεμώμε-
νον εἰς καταλλαγὴν ἀγεται, τό ἀποκηρυχθέν ἐπα-
νάγεται, τό ἐκπεπτωκός εἰς ζωὴν ἐπανέρχεται, τό
τῇ αἰχμαλωσίᾳ δεδουλωμένον, εἰς τήν ἀξίαν τῆς
βασιλείας ἀναλαμβάνεται, τό τοῖς δεσμοῖς τοῦ
θανάτου πεπεδημένον ἀνετον πρὸς τήν χώραν
τῶν ζώντων ἐπανατρέχει, καί τέλος πάντων
καθώς φάλλει ὁ Δαβὶδ, αἱ χαλκαὶ πύλαι τοῦ θανά-
του συντρίβονται, καί ἀνοίγεται ἡ πύλη τῆς
δικαιοσύνης· ταῦτα ὁ Ἱερὸς αὐτός Διδάσκαλος
λέγει σύμφωνα τῷ ἀδελφῷ εἰς ἀποδείξιν. Πόσων
μεγάλων καί ἀπορρήτων ἀγαθῶν, ἐγινε πρόξενος
εἰς ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ ἡ Γέννησις· ἐπάνω εἰς τὰ
ὅποια προσθέτει καί ἄλλα, ὅπου φανερά παρα-
σταίνουσιν ὅτι ἐλαμψαν μέσα εἰς τοῦτο τό
Μυστήριον πάντα τὰ προσόντα τῇ Θεότητι. Ὅθεν
λέγει, «τό θεῖον οὐχ ἐν τί μόνον τῶν ἀγαθῶν,
ἀλλὰ πᾶν τῶν ὅ,τι περ' ἐστὶ κατ' ἐπίνοιαν, ἀγαθόν
ἐκεῖνο ἐστὶ, δυνατόν, δίκαιον, ἀγαθόν, σοφόν,
πάντα ὅσα τῆς Θεοπρεποῦς σημασίας ἐστὶ νοή-
ματά τε καί ὀνόματα». Στοχάσου λέγει νά ἰδῇς,
πῶς ὅλα ἐσυνέδραμον τὰ εἰρημένα, εἰς τοῦτο τό
Μυστήριον. Ἡ ἀγαθότης, ἡ σοφία, ἡ δύναμις, καί
ἡ δικαιοσύνη, ὡς ἀγαθός, ἐσένα τόν ἀποστάτην
ἀνθρωπον ἠγάπησεν. Ὡς σοφός, τήν ἐπίνοιαν τῆς
ἐπανόδου τῶν καταδεδουλωμένων ἐμηχανήσατο
ὡς δίκαιος, οὐ βιάζεται τόν καταδουλωσάμενον,
ἀλλ' ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντάλλαγμα ἀντὶ τῶν δού-
λων. Ὡς δυνατός οὐκ ἐκρατήθη τῷ ἄδῃ, οὐδέ ἡ
σὰρξ αὐτοῦ οἶδε διαφθοράν· οὐδέ γάρ ἦν δυνα-
τόν κρατηθῆναι ἀπὸ τήν φθοράν τόν ἀρχηγόν τῆς
ζωῆς. Ἀλλ' ἴσως εἴπῃς, ὅτι ἀπρεπον ἦτον εἰς τόν
Θεόν, νά συγκατέβῃ τόσο, ὥστε ὅπου νά ἐλθῇ
εἰς Γέννησιν ἀνθρωπίνην, νά ὑποφέρῃ καί τήν
δοκιμὴν τῶν παθημάτων τῆς σαρκός· τήν ὑπερβο-
λήν τῆς εὐεργεσίας λέγεις· σοῦ ἀποκρίνεται ὁ
Ἅγιος, διότι ἐπειδὴ κατ' ἄλλον τρόπον δέν ἦτο
δυνατόν, νά ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τόσα κακά τό ἀν-
θρώπινον γένος

**ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

"Όλως άπροσμένως καί άδοκήτως μετέστη πρός Κύριον τήν Πέμπτην 26ην Νοεμβρίου 1993 ό σεβάσμιος καί άγαπητός συνεργάτης του Περιόδικου μας πανοσ. άρχιμ. π. Νεόφυτος.

Ό π. Νεόφυτος (κατά κόσμον Σωτήριος Γεωργίου) έγεννήθη τό έτος 1936 εις τόν Βόλον. Τά έγκύκλια γράμματα διήκουσεν εις τήν γενέτειράν του καί έν συνεχεία σπούδασε τήν ιεράν έπιστήμην εις τήν Θεολογικήν Σχολήν τών Άθηνών έξ ής καί άπεφοίτησεν τό έτος 1958. Τό έτος 1959 νεότατος ών έχειροτονήθη Διάκονος καί Πρεσβύτερος.

Διεκρίνετο διά τήν απλότητά του, τήν ταπεινοφροσύνην του, τήν φιλοξενία του, τήν πρός Θεόν άγάπην του καί ιδίως διά τήν εύλάβειάν του πρός τήν Παναγία τήν Προταίτισσα της 'Ι. Μονής τών 'Ιβήρων εις τήν όποίαν καί προσήλθε τό έτος 1986 καί έκάρη μοναχός.

Ό αΐδιμος π. Νεόφυτος ήτο άριστος γνώστης της Έκκλ. ιστορίας, άριστος γνώστης της Έκκλ. Βυζαντινης Μουσικής καί άριστος χειριστής του θείου λόγου. Τά κυρήγματά του ήταν πύρινα καί θεολογικά. Τό έτος 1987 προσεχώρησεν εις τήν μαρτυρικήν καί ζώσαν Έκκλησίαν τών Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος, ύπηρετήσας κατ' άρχάς ώς ιερατικός προϊστάμενος του 'Ι. Ναού 'Αγ. Νικολάου 'Αχαρνών διό καί έπαξίως του άπονεμήθη τό όφίκιον του 'Αρχιμ/του.

Κατά τά τελευταία έτη παρά τό βάρος τών πολλών άσθενειών του ίδρυσε τό ιερόν 'Ησυχαστήριον του 'Αγ. Φανουαρίου εις τήν θέσιν Κανδήλι Μεγάρων καί αποπεράτωσε σχεδόν τας έγκαταστάσεις της 'Ι. Μονής 'Αγ. Νικολάου πού ήταν καί ό διακαής πόθος έκ νεότητός του.

Η έξόδιος άκολουθία του μακαριστού π. Νεοφύτου έψάλλη τήν Παρασκευήν 27ην Ν/βρίου 1993 εις τό Καθολικό του 'Αγ. Φανουρίου του όμωνύμου 'Ησυχαστηρίου καί άκολούθως έτάφη κατ' έπιθυμίαν του εις τό Κοιμητήριό της 'Ι. Μονής 'Αγ. Νικολάου. Η έξόδιος άκολουθία παρουσία πολλών συγγενών, φίλων καί πνευματικών τέκνων του άειμνήστου έψάλλη υπό τών Σεβ/των Μητροπολιτών Φθιώτιδος καί Θαυμακού κ. Καλλινίκου καί Θεσ/νίκης κ. Εύθυμίου όστις καί έξεφώνησε τόν επικήδειον λόγον, συμπαραστατούμένων υπό τών πανοσ. άρχ/τών π. Μακαρίου Καβακίδη καί π. Γερωντίου Λουδάρου, τών αΐδεσιμ. π. Περιάνδρου 'Αθανασάκου καί π. Εύαγγέλου Τσαντρίζου καί του ιερολ. ιεροδιακόνου π. Γρηγορίου Ταυλαρίου.

Η Φωνή της Όρθοδοξίας λυπούμενη διά τήν άπώλεια ενός έκλεκτού συνεργάτου της εύχεται όπως ό "Υψιστος «ό έτάζων καρδιάς καί νεφρούς» ν' άναπαύση παρ' έαυτώ τήν μακαρίαν ψυχήν του άοιδίμου π. Νεοφύτου παραμυθήση δέ τά πνευματικά του τέκνα καί άξιώση αυτά όπως φανούν άντάξια τών άρετών καί τών προσδοκιών του.

Αίωνία ή μνήμη

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ:

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ Α. ΑΜΠΕΛΙ ΚΑΙ ΠΕΤΡΑΧΗΛΙ

Ἡ ἀναδρομή στό παρελθόν φωτίζει γιά τή διαδρομή στό μέλλον. Γι' αὐτό οἱ μυαλωμένοι μελετᾶνε τήν ἱστορία. Κι οἱ μοναχοὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων.

Μ' αὐτές τίς πεπειθήσεις δέν θά ἦταν ἄσκοπο νά γυρνάγαμε πίσω. Γιά νά σταθοῦμε στὸν τρίτον αἰῶνα μ.Χ. Καί νά φωτίσουμε τὸ Συναξάρι γιά νά παρακολουθήσουμε ἕνα παλληκάρι. Πού ἐνῶ ἐβοσκε χήνες, ἐντρυφούσε στήν Ἁγία Γραφή καί μελετοῦσε στό «βιβλίο τῆς Φύσης» τὰ μεγαλεῖα τοῦ Δημιουργοῦ.

Κι ὅσο πιό φωτεινὸ πέφτει τὸ μάτι τοῦ διερευνητῆ στὸν βίο καί τὰ ἔργα τοῦ νεαροῦ Τρύφωνα, πού γεννήθηκε στή Λάμψακο τῆς Μ. Ἀσίας (239 μ.Χ.), νά καταλάβει γιατί ὁ Θεὸς τὸν εὐλόγησε μέ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Πού τὰ θαύματά του στρέφονταν κυρίως πρὸς τὴν Φύση. Πού ἔχε τόσο μελετήσει κι εἶχε βαθιά ἀγαπήσει. Πρὸ πάντων τὰ σπαρτά καί τὰ ζῶα: «...ἐδεήθην πρὸς Κύριον καί Θεόν μου τοῦ γενέσθαι ἀφανῆ πάντα τὰ θηρία, τὰ πρὸς ἀδικίαν καὶ φθοράν ὑπάρχοντα τῶν τε κήπων, καί χωραφίων, καί ἀμπέλων καί παντοίων δένδρων τε καί λαχάνων...», ὅπως διασώζεται στό Μικρὸν Εὐχολόγιον ὁ ἐξορκισμὸς (τοῦ Αγ. Τρύφωνος τοῦ Μάρτυρος), πού «ὁμολογῆσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα... ἵπποις δεσμεῖται καί ἐλαύνεται, χειμῶνος ὥρα...» (Ἐξαποστειλάριον, Ὁρθρος 1ης Φεβρουαρίου).

Βέβαια ὁ Μάρτυς Τρύφων μαρτύρησε καί ἡ μαρτυρία του μᾶς μαρτυριέται, ἂν σταθοῦμε καί σπουδάσουμε τὸν βίο του καί τὰ ἔργα του. Οἱ δὲ εὐχές καί πρεσβεῖες του σ' ἐμᾶς καί στὰ κτήματά μας ἀπευθύνονται...

Ὅμως! Ὅμως πόσοι συμμετέχομε στὶς ἀκολουθίες (Ἑσπερινοῦ, Ὁρθρου) μέ τὸ νοῦν καί τὴν καρδιά στὶς 1 Φεβρουαρίου; Πόσοι παίρνομε τὸν ἱερέα γιά νά προσευχηθεῖ στὸν ἀμπελῶνα, στοὺς κήπους μας; Χρειάζεται «βαθὺ ὕνι», γιά νά ὀργώσεις: ψυχές καί χωράφια! Χρειάζεται βοτσαλάκι νά πέσει στὰ «στεκοῦμενα νερά», γιατί νερό πού δέν κυλάει, μouxλιάζει!

Στὶς μέρες μας ἔλειψε τὸ ὕνι καί ξεχάστηκε τὸ βοτσαλάκι. Καί τὰ ἀμπέλια, οἱ ἀγροί, χωρὶς εὐχές καί προσευχές (μέ πετραχήλι).

Παπᾶ τοῦ χωριοῦ: «τὰ χωράφια ξεραμένα» περιμένουν τὰ καημένα τῆς βροχούλας τὸ νερό. Καί τὸ δικό σου ἐρχομό... Νοιάσου, κόπιασε. Πάρε τὸ πετραχήλι κι' εὐλόγα. Ὅχι μόνον ὁ Ἅγιος Τρύφων. Καί ὁ Ἅγιος Μάμας καί ὁ Ἅγιος Βλάσιος κι ἄλλοι γιόμισαν τὸ Μικρὸ Εὐχολόγιο. Γιά τίς φυτεῖες, γιά τίς στάνες...

Β. ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

Κολικόντασι, 24 Αὐγούστου 1779.

Τὸ ἀσήμαντο χωριουδάκι τῆς Μουζακιάς, μέχρι τότε ἄγνωστο, γίνεται πιά πασίγνωστο. Τὸ περιμάζεψε ἡ Ἱστορία. Γιατί στὴ γῆ του περικλείεται ἕνα ἅγιο σκῆνωμα. Φιλοξενεῖ τὸ σῶμα ἱερομάρτυρα. Ἱεραποστόλου. Ἐθναποστόλου. Ἰσαποστόλου, πού σ' αὐτό τὸ χωριουδάκι ἀπευθύνει τὸ τελευταῖο του κήρυγμα.

Ὁ πασίγνωστος γιά τίς τέσσερες περιοδεῖες του, φλογερὸς - ἐνθερμὸς ἀσκητής, ἱερομόναχος Κοσμάς, βρίσκει μαρτυρικὸ θάνατο, λίγη ὥρα μετὰ τὸ κήρυγμα, στὶς παρυφές τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ Μαγουλιά, δίπλα στὶς ὄχθες τοῦ ὀρμητικοῦ ποταμοῦ Ἄψου. Ἐκεῖ ὁ ὀρμητικὸς λαοπαιδευτὴς παραδίνει τὸ πνεῦμα του.

«Τίς διηγῆσεται Ἱερομάρτυς πανένδοξε, τοὺς ἰδρῶτας, τοὺς πόνους, τοὺς ἀνά πάσαν πόλιν προσγινομένους σοι...» Αὐτὴ ἡ ἐκφραση ἀδυναμίας, πού καταγράφηκε στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου, διακατέχει καί τὸν γράφοντα. Ὅμως μιά ἄλλη δύναμη κινεῖ τὴν γραφίδα του. Ἡ συνιστάμενη θαυμασμοῦ καί καθήκοντος. Θαυμασμοῦ γύρω ἀπὸ τὰ χαρίσματα, πού διέκριναν τὴν καρδιά του καί δέν καθυσχύχασε σέ μιά μοναχικὴ ἀταραξία, ὥστε νά ἰσχύει τὸ Παῦλειον: «μηδεὶς τὰ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος». Καί καθήκοντος γιά ἐξωτερικέουσα διαπιστώσεων, ὕστερα ἀπὸ μελέτη τοῦ βίου του.

Τὴν ὥρα πού «ὅλα τᾶσκιαζε ἡ σκλαβιά» καί ἡ ἀξίνα τοῦ γεωργοῦ δέν ἐξινε τὴ γῆ, ἐκεῖνος μέ τὸ ραβδί του ἀναμόχλευε ψυχές. Ταρακουνοῦσε οἰκισμοὺς καί χωριά. Τὴν ὥρα πού τὸ σκοτάδι πύκνωνε στοὺς ἀλύτρωτους, ἐκεῖνος μέ τὴ φλόγα τῆς πίστεως σκόρπαγε φῶς κι ἔσωζε ψυχές. «Ἐως τριάντα ἐπαρχίας περιῆλθον», ἔγραφε στὸν ἀδελφὸ του Χρῦσανθο. «Ἡ διδαχὴ του ἦταν ἀπλουστάτη ὡσάν ἐκεῖνη τῶν ἀλιέων» θά γράφει ὁ Ἁγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης. Καί μ' αὐτὴ του, τὴν ἀπλή διδαχὴ «δέκα σχολεῖα ἐποίησα, διακόσια διὰ τὰ κοινὰ γράμματα» θά πληροφορήσει τὸν ἀδελφὸ του Χρῦσανθο.

Καί μ' αὐτὴ του τὴν ἀπλή διδαχὴ, θά διακριθεῖ καί γιά μιά του ἄλλη ἀρετὴ, γιά τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν κτίση, ὥστε ὁ Κτίστης νά ὑμνεῖται καί νά δοξολογεῖται.

Γνωρίζομε ὅτι ὁ Μ. Βασίλειος φρόντισε νά γίνεи γνωστὴ ἡ «Ἐξαήμερος», δηλαδὴ τὸ εξαήμερον κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον. Γνωστό σέ πολλοὺς τὸ ἔργο του «Θ' ὁμιλία εἰς τὴν Ἐξαήμερον». Ἄλλοι συγγραφεῖς πού συνέν-

γραφαν Έξαήμερον είναι πολλοί, όπως ο Γρηγόριος Νύσσης, ο Γρηγόριος Θεολόγος. Όμως για την Έξαήμερον μίλησε και ο άγιος Κοσμάς. Απλά. Τόσο ώστε να καταλαβαίνουν όχι οι έγγραμματοι στά προαναφερθέντα συγγράμματα, αλλά οι όλίγοι όλιγογράμματοι και οι πολλοί αγράμματοι πού τον παρακολουθούσαν. Κι έφτανε, και τον «έφταναν», για να κατανοήσουν όσα σε πολυσέλιδο βιβλίο μορφωμένοι άναγνώστες. Άξίζει να αναφερθούν δυό τρία παραδείγματα, γύρω από τή Διδαχή του περί Δημιουργίας για να άντιληφθούμε πόσο απλά μά και πόσο κατατοπιστικά επιδρούσε: «...έπρόσταξεν ο πανάγαθος Θεός και έγινε ο κόσμος ούτος... είναι δέ ως αύγό, και καθώς είναι ο κρόκος εις τήν μέσην του αύγου, έτσι είναι και ή γή... να στέκη χωρίς να έγγίζει εις κανέν άλλο μέρος. Και καθώς είναι τό άσπράδι όλόγυρα εις τον κρόκον, έτσι είναι και ο άέρας εις τήν γήν... Έπρόσταξεν ο Θεός και έγιναν έπτά ήμέραι... Τήν πρώτην ήμέραν έπρόσταξεν ο Θεός και έγινε τό φώς... Τήν τρίτην έγιναν τά χόρτα και τά φυτά... Τήν πέμπτην ή θάλασσα, τά όψάρια και τά πετεινά. Τήν Παρασκευήν έπρόσταξεν ή γή και έβγαλεν όλα τά ζώα».

Κι έτσι απλά, εύρισκε τήν εύκαιρία και για προτροπές και νουθεσίες: «Τήν Κυριακήν να σχολάζωμεν και να πηγαίνωμεν εις τάς έκκλησίας μας να δοξάζωμεν τον Θεόν μας...».

Έκείνος πού μελετάει τον βίο του και τά έργα του, θά θαυμάσει για τήν επιτυχή Διδαχή του για τή Δημιουργία, πού συνεκτικά, εύμέθοδα και μέ απλότητα, τό απλοϊκό ακροατήριό του τό μυούσε για τον Δημιουργό (τον Πρώτον Οικόλογο).

Σ' αυτές του τίς Διδαχές, πού τίς διακρίνει μια «περιβαλλοντικού ενδιαφέροντος» αναζήτηση - περιπλάνηση, κατορθώνει να οδηγεί τό ακροατήριό του, απ' τήν κτίση, στον Κτίστη. Διαλέγει φυτά ή ζώα για να άρχισει, ώστε να καταλήξει σύντομα και άπολεσματικά σε πνευματικούς άνεφοδιασμούς: «Τό σιτάρι όταν τό πυρώσει ο ήλιος, τότε φαίνεται πώς είναι ριζωμένο, αν δεν ξεραθεί. Όμοίως και κάθε χριστιανός όταν του έλθει πειρασμός και δεν άρνηθει τον Χριστόν, τότε είναι άληθής χριστιανός». Δανείζεται εικόνα της φύσης, σε διάρκεια χειμώνα, για να φτάσει στην άνοιξη, ώστε να μιλήσει για τήν μέλλουσα άνάσταση: «Δέν βλέπετε φανερά τά χόρτα πώς τά ανασταίνει ο Θεός από τήν γή κατ' έτος;». Δηλαδή δένεται μέ τή ζωή τους, μέ τό περιβάλλον τους, για να μην έμφανίζεται σαν ιεροκήρυκας «έκτός χώρου και χρόνου» και τούς άπειυθύνει νουθεσίες πού τούς είναι αναγκαίες και επίκαιρες: «Είναι μία μηλιά και κάνει ξυνά μηλα. Έμείς

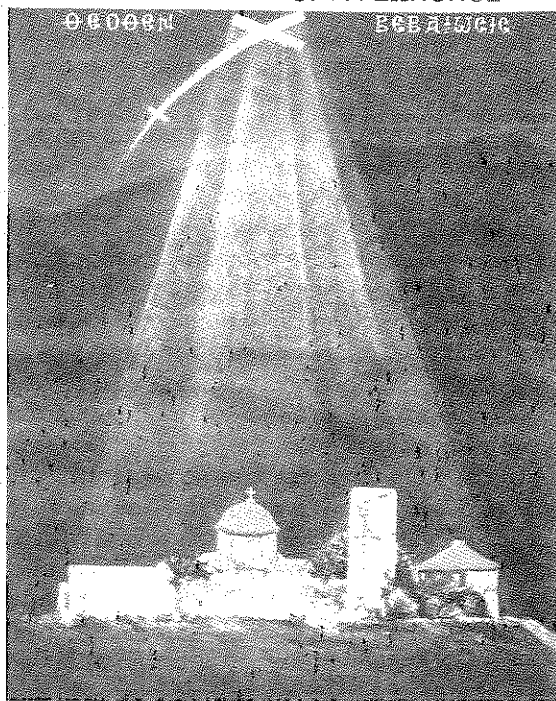
τώρα τί πρέπει να κατηγορούμε τή μηλιά ή τά μηλα; Τή μηλιά. Λοιπόν κάμνετε καλά έσεις οι γονείς, όπου είστε ή μηλιά, να γίνονται και τα μηλα γλυκά». Δανειζόμενος απ' τό γύρω περιβάλλον κατέληγε στο κοσμοσωτήριο έργο του Θεανθρώπου: «ή δέ Θεότης έμεινεν άπαθής, και καθώς όταν ο ήλιος φωτίζει τό δένδρο και ο δενδροκόπτης κόπτοντας μέ τό τσεκούριον, τό μέν δένδρο πάσχει κοπτόμενον, αι δέ άκτίνες του ήλιου όπου είναι επάνω στο δένδρο άκοπτες και άβλαβείς μένουν, ούτω και ή θεότης του Χριστού μας, αν και εις τον καιρόν του πάθους ήτο ήνωμένη μέ τήν σάρκα και δέν έχωρίσθη απ' αυτήν».

Ένα κήρυγμα μέσα από περιβαλλοντικές περιπληνσεις, απλό, εύκολοκατανόητο αλλά και χριστοκεντρικό.

Και πάσχιζε όχι μόνο για να μην άλλαξοπιστήσει το Γένος, αλλά και για να προαχθεί ή Γεωργία του. Αυτά πού φρόντισε, αργότερα, ο Ίωάννης Καποδίστριας, για βελτίωση του γεωργικού βίου (ίδρυσε γεωργικές σχολές, εισήγαγε τήν γεωμηλοφυτεία, κ.ά.), τά πρόφτασε ο Πατρο-Κοσμάς. Είχε προβάδισμα. Μέ έκλαίκευση. Και προέτρεπε. «Φυτεύτε δένδρα. Οι άνθρωποι θά γίνουν φτωχότεροι, γιατί δέν φυτεύουν δένδρα». Αυτή του ή προφητεία - προτροπή είναι θέμα πού άπαιτεί χρόνο για άνάπτυξη.

Μακάρι και να έχουμε χρόνο, για να μελετούμε τό έργο και τον βίο του.

Θ. Ψ. ΓΕΩΡΓΙΟΝΟΣ

ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΛΗΦΘΕΙΣΑ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΗΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Εἰς παλαιότατον βιβλίον που αναγράφη τον βίον του Μεγάλου Αντωνίου, ιστορεῖται καὶ τὸ κατωτέρω περιστατικόν.

Ὅταν ὁ μέγας Αντώνιος ἀσκήτευε εἰς κάποιον σπήλαιον πῆγε ἓνας δαίμονας καὶ τοῦ παρουσιάστηκε σαν καλόγηρος καὶ τοῦ εἶπε ἦλθα νὰ μονάσουμε μαζί. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος που κατὰλαβε καὶ τὸν ἔδεσε καὶ τοῦ εἶπε, δὲν θὰ σε ἀφήσω νὰ φύγεις εἰς τὸν δὲν μου πεις μὲ ποιὸν τρόπο ὠθεῖτε τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἀμαρτίαν.

Καὶ ὁ δαίμονας τοῦ εἶπε: Πρώτον τὴν Κυριακὴν τοῦ πρωῒ βάζομε εἰς τοὺς ἀνθρώπους πονοκέφαλον διὰ νὰ μὴν πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατόπιν τοὺς βάζομε νὰ μεθούν καὶ νὰ μαλώνουν μεταξύ των καὶ πολλὰ ἄλλα.

Καὶ τότε ὁ Ἅγιος ἔδωξε τὸν δαίμονα καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ φανερῶσι τί γίνεται ἡ ψυχὴ ὅταν χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ ποῖον λόγον γίνονται τὰ μνημόσυνα.

Καὶ ἔστειλεν ὁ Θεὸς Ἀγγελον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν Μέγαν Αντώνιον καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὅταν χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν πέρνουν οἱ Ἀγγελοι νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν.

Ἀλλὰ σε εἴκοσι τέσσερα σημεῖα τῆς διαδρομῆς, εἶναι τὰ τελώνια. Εἶναι οἱ δαίμονες που ἔχουν γραμμένες ὅλες τὶς τυχόν κακές πράξεις που ἐποίησε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του. Βεβαίως οἱ ἀνεξομολόγητες ἀμαρτίες διότι ὅταν ὁ ὀρθόδοξος ἄνθρωπος ἐξομολογεῖται εἰλικρινῶς εἰς τὸν πνευματικόν του καὶ λαμβάνει τὴν συγχώρισιν καὶ κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τότε οἱ ἀμαρτίες τοῦ σβύνουν ἀπὸ τὰ κατὰστοιχα τῶν δαιμόνων. Ἀλλὰ ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δαπανᾷ τὸν βίον του μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τότε οἱ δαίμονες παρουσιάζουν τὶς ἀμαρτίες τοῦ ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων. Ἀλλὰ οἱ Ἀγγελοι ἔχουν γραμμένες τὶς τυχόν καλὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὴν ἀντιθέσιν τῶν κακῶν ἐργῶν τοῦ ἀπὸ τὰ καλὰ. Τότε ἀλοῖμονον ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη πηγαίνει ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν κόλασιν καὶ δὲν βλέπει Κυρίου πρόσωπον.

Ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπερβαίνουν τὰ καλὰ ἐργὰ ἀπὸ τὰ κακά καὶ κατορθώσῃ ἡ ψυχούλα καὶ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὰ εἴκοσι τέσσερα τελώνια ὅπου σημειωτέον πολλὰς ψυχὰς περνοῦν τὰ εἴκοσι τρία, καὶ γκρεμίζονται στο εικοστό τέταρτον που εἶναι τὸ τελώνιον τῆς καταλαλίας, εἰς τὴν ὑπερβαίνει ὅλα τὰ τελώνια τότε οἱ Ἀγγελοι τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου πηγαίνουν τὴν ψυχὴ νὰ προσκυνήσῃ τὸν Κύριον τῆς δόξης Ἰησοῦν Χριστόν. Δι' αὐτὸ οἱ ἱερεῖς τὴν τρίτην ἡμέραν τελοῦν τρισάγιον διότι ἡ ψυχὴ τὴν δέσιν ἐκεῖνην τὴν προσκομίζει εἰς τὸν

Κύριον. Καὶ κατόπιν οἱ Ἀγγελοι πέρνουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν μεταφέρουν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔχει ζήσει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος καὶ τῆς υπενθυμίζουν ἐδῶ ἐπράξεις ἐκεῖνο τὸ καλόν, ἐκεῖ ἐπράξεις ἐκεῖνο τὸ κακόν, καὶ γενικὰ ὅλα τὰ πεπραγμένα τοῦ ἐπιγίου βίου τῆς καὶ τελευταίας τὴν πηγαίνουν καὶ ἐκεῖ που εἶναι τὸ σῶμα θαμένον ἢ ἀταφον, καὶ ἡ ψυχὴ δὲν θέλει νὰ πλησιάσῃ πλέον τὸ σῶμα. Καὶ τὴν ἐνάτην ἡμέραν, τὴν ξαναπηγαίνουν εἰς τὸν Κύριον καὶ ξανά προσκυνάει δι' αὐτὸ τελούμε τὰ ἐνιαῖα τῆς ψυχῆς. Καὶ πάλιν τὴν πέρνουν οἱ Ἀγγελοι καὶ τὴν περιφέρουν εἰς τὸν παράδεισον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ καὶ βλέπει ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη πῶς ἀναπαύονται οἱ ψυχὰς τῶν δικαίων. Καὶ τὴν τεσσαρακοστήν ἡμέραν τὴν πηγαίνουν οἱ Ἀγγελοι εἰς τὸν Κύριον διὰ νὰ προσκυνήσῃ δι' αὐτὸ τελούμε καὶ τὸ μνημόσυνον σὲς σαράντα ἡμέρας διότι ὅπως εἶπαμε καὶ ἀνωτέρω, τὴν δέσιν ἐκεῖνην, τὴν προσκομίζει ἡ ψυχὴ εἰς τὸν Κύριον. Καὶ τότε ὁ Κύριος ὀρίζει πῶς θὰ κατοικήσῃ ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ἕως τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Διότι, τότε ζῶντες καὶ νεκροὶ θὰ κριθοῦμε ὅλοι ἀπὸ τὸν Κύριον τῆς δόξης. Καὶ τότε οἱ μὲν δίκαιοι θὰ δοξάζονται αἰωνίως περισσότερον ἀπὸ ὅσον δοξάζονται σήμερον αἱ ψυχὰς τῶν δικαίων που εἶναι εἰς τὸν παράδεισον, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ θὰ βασανίζονται ἀφάνταστα αἰωνίως. Αὐτὰ ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ ἀπεκάλυψε ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἰς τὸν μέγαν Αντώνιον. Καὶ ὁ Ἅγιος ρώτησε τὸν Ἄγγελον τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς οἱ ζῶντες γιὰ μίαν ψυχὴν που νομίζομε ὅτι ἐφυγε ἀπὸ ἐτούτον τὸν κόσμον ἀμαρτωλῇ. Καὶ ὁ Ἄγγελος ἀπάντησε ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ σωθῇ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου που φεύγει διὰ τὸν ἄλλο κόσμον δίχως νὰ εἶναι ἐτοιμὴ δηλαδὴ ὀρθόδοξη, ἐξομολογημένη καὶ κοινωνημένη. Πλὴν μόνον μπορούμε νὰ τὴν βοηθήσουμε κάπως μὲ τὴν ἐλεημοσύνην διότι εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς ἐλεημοσύνης ὅταν δηλαδὴ προσφέρωμε κάτι εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην διὰς τὴν ψυχὴν που θέλομε νὰ βοηθήσουμε ἀλλὰ ἀδελφοί μου ἡ ἐλεημοσύνη πρέπει νὰ γίνεται ὅσο τὸ δυνατόν μὲ μυστικὸν τρόπον καὶ ὄχι διὰ ἐπίδειξιν.

Καὶ τώρα ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εἰς ὅσον γνωρίζομε τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας νομίζω ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ προσπαθοῦμε ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ κερδίσουμε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Καὶ αὐτὸ θὰ το ἐπιτύχωμε μὲ ἀδιάκοπον προσευχὴν καὶ νηστείαν, διότι ὅλοι μας, ἐλπίζομε εἰς τὸ μέγα Ἐλεος τοῦ Κυρίου.

Με ἀδελφικὴν ἀγάπην Νικόλαος (ἀναγνώστης)